

ที่สี่... สถานีรถไฟนครราชสีมา 4

จัดทำโดย...สำนักงานประชาสัมพันธ์ สำนักงานศาลปกครอง

ที่นี่... สถานีคดีปกครอง 4

ที่นี่...สถานีคดีปกครอง 4

ISBN : 978-616-333-037-6

พิมพ์ครั้งที่ 1 : กุมภาพันธ์ 2558

จำนวน : 20,000 เล่ม

จัดพิมพ์โดย...สำนักประชาสัมพันธ์ สำนักงานศาลปกครอง

120 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง

เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210

โทรศัพท์ 0 2141 1111

<http://www.admincourt.go.th>

www.youtube.com/user/acmcc2014

พิมพ์ที่... บริษัท ศรีเมืองการพิมพ์ จำกัด

โทร. 0-2214-4660 โทรสาร 0-2612-4509

E-mail : smppt2005@yahoo.com

คำนำ

หนังสือ “**ที่นี่...สถานีคดีปกครอง**” ได้จัดทำขึ้นเป็นเล่มที่ 4 แล้ว โดยเนื้อหาภายในเล่มนี้เป็นการนำคำพิพากษาที่เกี่ยวกับการกระทำละเมิดทางปกครองหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือความเสียหายที่เกิดจากการออกกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือเป็นกรณีที่หน่วยงานทางปกครองละเลยต่อหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร มานำเสนอเรื่องราวในรูปแบบของเรื่องสั้นจบในตอน โดยใช้ภาษาที่สั้น กระชับ เข้าใจง่าย เพื่อมุ่งเน้นเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับศาลปกครองในเรื่องอำนาจหน้าที่ของศาลปกครองและประเภทของคดีปกครอง

สำนักงานศาลปกครองได้จัดพิมพ์หนังสือเรื่อง “**ที่นี่...สถานีคดีปกครอง**” มาแล้วทั้งสิ้น 3 เล่มด้วยกัน โดยแต่ละเล่มต่างก็มีเนื้อหาเกี่ยวกับคดีปกครองที่น่าสนใจแตกต่างกันไป ผู้ที่สนใจสามารถขอรับได้ที่สำนักงานศาลปกครองในวันและเวลาราชการ รวมทั้งสามารถรับชมสื่อประชาสัมพันธ์ประเภทภาพยนตร์ได้ที่ www.youtube.com/user/acmcc2014

สำนักงานศาลปกครอง

สารบัญ

	หน้า
สถานที่ 1 รถยนต์ของเขา...ได้เงาเจ้าหน้าที่ของรัฐ	7
สถานที่ 2 คนที่ไวใจ ร้ายที่สุด	12
สถานที่ 3 เวลาที่หายไป	17
สถานที่ 4 ที่ยายให้	22
สถานที่ 5 ส่วนที่เหลือ	27
สถานที่ 6 ชุดคลองทับที่ พี่เสียหายนะ	32
สถานที่ 7 คนเก่าไป คนใหม่มา แต่สัญญายังคงเดิม	36
สถานที่ 8 ซ้ำ ซ้ำ... แต่ไม่ได้พริ้งเลื่องงาม	41
สถานที่ 9 ทำของหลวงพ่อดังงาน...ใครจ่าย	46
สถานที่ 10 ไม่เหมือน ไม่ใช่ ไม่เอา	51
สถานที่ 11 รื้อถอนอาคาร ถ้ามก่อนไหม?	55
สถานที่ 12 สิ่งที่เราเรียกคืนมาไม่ได้	60

ก่อนออกเดินทาง...

“

ศาลปกครองเป็นองค์กรตุลาการที่จัดตั้งขึ้นเป็นเอกเทศ
แยกต่างหากจากศาลยุติธรรม เพื่อทำหน้าที่พิจารณาพิพากษาคดีปกครอง
ซึ่งเป็นคดีพิพาทระหว่างเอกชนกับหน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ
หรือคดีพิพาทระหว่างหน่วยงานทางปกครองกับเจ้าหน้าที่ของรัฐด้วยกันเอง

ในเรื่องที่เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด
ดังนั้น ศาลในประเทศไทยจึงประกอบด้วย **ศาลปกครอง** ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจ
ในการพิจารณาพิพากษาคดีปกครองและ **ศาลยุติธรรม** ซึ่งเป็นศาลที่มีอำนาจ
ในการพิจารณาพิพากษาคดีแพ่ง คดีอาญา และคดีอื่นๆ
ที่กฎหมายกำหนดไว้เฉพาะ การจัดกระบวนการยุติธรรม
จึงแบ่งออกเป็นกระบวนการยุติธรรมทางปกครองซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลปกครอง
และกระบวนการยุติธรรมทางแพ่งและอาญา ซึ่งอยู่ในอำนาจของศาลยุติธรรม
ทำให้ปัจจุบันประเทศไทยจัดอยู่ในระบบศาลที่เรียกว่า “**ศาลคู่**”
ซึ่งต่างไปจากเดิมที่เป็นระบบ “**ศาลเดี่ยว**”

”

**มาตรา 9 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง
และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 บัญญัติว่า
ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้**

- (1) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำอื่นใดเนื่องจากกระทำโดยไม่มีอำนาจหรือนอกเหนืออำนาจหน้าที่ หรือไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือโดยไม่ถูกต้องตามรูปแบบ ขั้นตอน หรือวิธีการอันเป็นสาระสำคัญที่กำหนดไว้สำหรับการกระทำนั้น หรือโดยไม่สุจริต หรือมีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรม หรือมีลักษณะเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นหรือสร้างภาระให้เกิดกับประชาชนเกินสมควร หรือเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ
- (2) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร
- (3) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย หรือจากกฎ คำสั่งทางปกครอง หรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร
- (4) คดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง
- (5) คดีที่มีกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐฟ้องคดีต่อศาลเพื่อบังคับให้บุคคลต้องกระทำหรือละเว้นกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใด
- (6) คดีพิพาทเกี่ยวกับเรื่องที่มีกฎหมายกำหนดให้อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครอง

สถานีที่ 1

“

รถยนต์ของเขา...
ไต่เงาเจ้าหน้าที่ของรัฐ

”

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.282-283/2551

รถยนต์ของเขา...ใต้เงาเจ้าหน้าที่ของรัฐ

หลายคนคงจะสงสัยว่าถ้าหากเราถูกกล่าวหาว่ามีสิ่งของที่ได้มาจากการกระทำผิดกฎหมายจนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจยึดเอาไว้ สิ่งของเหล่านี้จะได้รับการดูแลอย่างไร และถ้าผลการพิสูจน์ทราบแน่ชัดแล้วว่าไม่ใช่สิ่งผิดกฎหมาย เมื่อไปรับคืนแล้วตรวจพบว่าสิ่งของที่ถูกยึดไว้เกิดชำรุดเสียหาย ใครต้องรับผิดชอบและเราสามารถฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายได้อย่างไร สถานีคดีปกครองเรื่องนี้มีคำตอบมาบอกเล่าให้ฟัง...

เรื่องนี้มีอยู่ว่า นายสิงห์สาคร นักเลงรถยนต์วัยเก๋า ได้ถูกตาต้องใจในรถยนต์เก่ายี่ห้อหรูคันหนึ่งของคนที่รู้จัก จึงได้ขอซื้อเอาไว้ แต่ด้วยสภาพรถยนต์ไม่ดีนัก นายสิงห์สาครจึงนำมาซ่อมแซมยกเครื่องใหม่ จนอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ดีไม่แตกต่างจากรยนต์ปกติทั่วไป

งานนี้ทั้งคาร์ด และค่าซ่อม รวมแล้วไม่มากไม่มายก็เกือบๆ 2 ล้านบาท แค่นั้นเองสบายๆ ถือว่าซื้อความพอใจและความสุขใจ

ระหว่างนั้นปฏิบัติการสายลับของตำรวจได้แจ้งข่าวมาที่ศูนย์ป้องกันและปราบปรามการโจรกรรมรถว่ารถยนต์ของนายสิงห์สาครได้มาจากการกระทำผิดกฎหมาย โดยลักลอบหลบหนีภาษีศุลกากรเข้ามาในประเทศ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงรีบุดมาตรวจสอบและพบว่าอุปกรณ์ชิ้นส่วนและอะไหล่รถเป็นของที่มาจากต่างประเทศ จึงสงสัยว่ารถยนต์คันนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงสภาพ โดยนำรถยนต์ที่ได้มาโดยผิดกฎหมายนำมาทำการสวมซึก สวมทะเบียน จึงขอยึดไว้เป็นของกลางเพื่อตรวจสอบหลักฐาน

นายสิงห์สาครเห็นว่าตนเองไม่ได้ทำอะไรผิด ไม่เห็นต้องกลัว จึงยินยอมโดยดี เพราะคิดว่าเดี่ยวเขาก็คืน

แต่เวลาผ่านไป 6 เดือนรถยนต์คันนี้ก็ยังคงอยู่กับเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำศูนย์ ป้องกันและปราบปรามการโจรกรรมรถที่ยึดรถไป โดยมีได้นำส่งให้กับพนักงานสอบสวน จนต่อมาจะเข้าเดือนที่ 7 จึงได้มีการกล่าวหานายสิงห์สาครต่อพนักงานสอบสวนว่า กระทำ ความผิดในข้อหา รับซื้อหรือรับไว้ด้วยประการใดๆ ซึ่งของอันตนรู้อยู่แล้วว่านำเข้ามาใน ราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงอากร ข้อห้าม ข้อจำกัด จากนั้นพนักงานสอบสวนจึงได้ ส่งมอบรถยนต์ของนายสิงห์สาครให้กับเจ้าหน้าที่กรมศุลกากร ซึ่งมีหน้าที่ในการตีราคา ประเมินอากรและเก็บรักษาตามกฎหมาย

2 ปีต่อมาพนักงานอัยการได้มีคำสั่งเด็ดขาดไม่ฟ้องนายสิงห์สาคร คราวนี้ เมื่อนายสิงห์สาครไปขอรถคืนจากเจ้าหน้าที่กรมศุลกากร ก็พบว่า มีอุปกรณ์ของรถยนต์ สูญหายไป 8 รายการ และยังเกิดความเสียหายเกี่ยวกับเครื่องยนต์ เกียร์ ยางรถยนต์ และรอยขีดข่วนที่ตัวถังรถยนต์ พอทวงถามให้ชดใช้ค่าเสียหาย เรื่องก็เงียบหายไป นายสิงห์สาครจึงนำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครอง เพื่อขอให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ และกรมศุลกากรรับผิดชอบในค่าเสียหายที่เกิดขึ้น

มาตุกันซิว่า...ใครต้องรับผิดชอบในค่าเสียหายครั้งนี้บ้าง

ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ว่า หลังจากที่เจ้าหน้าที่ ตำรวจได้ตรวจยึดรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีแล้ว มีได้นำส่งพนักงานสอบสวนทันที แต่ได้นำไป ตรวจสอบโดยไม่มีการจัดทำบัญชีของกลาง อีกทั้งยังได้นำรถยนต์ไปเก็บรักษาไว้ที่บ้าน ของนายกอบโกย โดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งเป็นผู้ดูแลรักษาจนกระทั่งรถยนต์ ซึ่งไม่มี การจัดทำเอกสารหลักฐานการขอเบิกรถยนต์หรือการขอรับกุญแจรถ จึงเป็นการเก็บรักษา รถยนต์ของกลางที่ไม่มีการเฝ้าระวังและการควบคุมที่รัดกุมเพียงพอ ทั้งที่เจ้าหน้าที่ตำรวจ จะต้องใช้ความระมัดระวังดูแลรักษาให้อยู่ในสภาพเดิมเท่าที่จะทำได้

นอกจากนี้สภาพรถยนต์ก่อนที่จะถูกยึด ผู้ฟ้องคดีได้ซ่อมแซมจนอยู่ในสภาพ ที่ดีสามารถใช้งานได้ไม่มีร่องรอยเสียหายใดๆ แต่สภาพในขณะที่พนักงานสอบสวนนำส่ง เจ้าหน้าที่ของกรมศุลกากรนั้น พบว่ามีสภาพเก่า มีรอยขีดขุดรอบคัน ฝากระโปรงหน้า

ปิดไม่สนิท ที่ตั้งเบรกมือหัก แอร์ชำรุด ม่านไฟฟ้าและกระจกหลังชำรุด ซึ่งเป็นลักษณะของรถที่มีการใช้งานมานานมาก ปรากฏตามบัญชีการรับส่งรถยนต์ของกลางของเจ้าหน้าที่ของกรมศุลกากร และจากคำให้การของพนักงานสอบสวน จึงน่าจะเชื่อว่ารถยนต์ได้รับความเสียหายในช่วงที่อยู่ในความครอบครองของเจ้าหน้าที่ตำรวจ

เมื่อการยึดและเก็บรักษารถยนต์โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นไปโดยไม่มีระเบียบ และการควบคุมที่รัดกุมเพียงพอ ดังนั้นความเสียหายที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานี้จึงเป็นการกระทำโดยจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายอันเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี สำนักงานตำรวจแห่งชาติซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดจึงต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิด

และเมื่อผู้ฟ้องคดีต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเปลี่ยนเกียร์และคลัตช์เป็นเงิน 92,500 บาท ค่าซ่อมแซมเครื่องยนต์เป็นเงิน 32,800 บาท ซึ่งเป็นความเสียหายที่แน่นอนชัดเจน เมื่อคำนึงถึงพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว เห็นควรให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจนเต็มจำนวน

ส่วนความเสียหายจากตัวรถ มีร่องรอยชุดซิดนีนปรากฏอยู่ในบันทึกการรับส่งรถยนต์ของกลาง ซึ่งเจ้าหน้าที่กรมศุลกากรได้บันทึกไว้ว่า มีรอยชุดซิดรอปคัน ฝากระโปรงหน้าปิดไม่สนิท จึงรับฟังได้ว่า รถยนต์ของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายจริง ศาลเห็นควรกำหนดค่าเสียหายเป็นเงิน 30,000 บาท

ในกรณีที่อุปกณ์รถยนต์สูญหายนั้น ปรากฏข้อเท็จจริงว่า เจ้าหน้าที่กรมศุลกากรได้ระบุในบันทึกส่งมอบว่า รถยนต์ดังกล่าวมีสภาพเก่าใช้แล้ว มีรอยชุดซิดรอปคัน ฝากระโปรงหน้าปิดไม่สนิท ที่ตั้งเบรกมือหัก แอร์ชำรุด ม่านไฟฟ้ากระจกหลังรถชำรุดเท่านั้น โดยมีได้มีรายการอุปกณ์อื่นที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าสูญหายรวมอยู่ด้วย ทั้งที่อุปกณ์ดังกล่าวส่วนมากจะอยู่ภายนอกสามารถมองเห็นได้โดยง่าย หากสูญหายไป ก็ควรระบุไว้โดยชัดเจน อีกทั้งภาพถ่ายประกอบการตรวจพิสูจน์สภาพรถยนต์ของกลางของพนักงานสอบสวนไม่ปรากฏว่ามีอุปกณ์ใดสูญหายไป จึงเห็นว่าขณะที่พนักงานสอบสวนนำรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีไปส่งมอบให้เจ้าหน้าที่กรมศุลกากร อุปกณ์ต่างๆ ที่ถูกอ้างว่าสูญหายไ้ยังคงมีอยู่

แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีและพนักงานสอบสวนไปปรับรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีคืน ปรากฏว่าไม่มีอุปกรณ์ต่างๆ ตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าสูญหายไป นอกจากนี้ พนักงานสอบสวนได้ทำบันทึกไว้ว่ามีอุปกรณ์ต่างๆ รวม 8 รายการสูญหาย จึงน่าจะเชื่อได้ว่า อุปกรณ์ในรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีสูญหายไปในช่วงการเก็บรักษาของเจ้าหน้าที่กรมศุลกากร

เมื่อเจ้าหน้าที่กรมศุลกากรมีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบรถยนต์ของผู้ฟ้องคดี ที่พนักงานสอบสวนสั่งให้ตีราคาและเก็บรักษามีให้สูญหายหรือเกิดความเสียหายขึ้น แต่กลับมีการปล่อยปละละเลยไม่ดูแลรักษารถยนต์ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อในการปฏิบัติหน้าที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายอันเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี กรมศุลกากรซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดจึงต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิด เห็นควรให้กรมศุลกากรชดใช้ราคาอุปกรณ์รถยนต์ที่สูญหายทั้ง 8 รายการ เป็นเงิน 242,266.50 บาท ซึ่งเป็นราคาหลังจากหักส่วนลดราคาอะไหล่รถยนต์ในอัตราร้อยละ 30 ซึ่งเป็นอัตราที่ผู้ฟ้องคดีเคยได้รับ เมื่อมีการซ่อมก่อนเกิดเหตุคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน 155,300 บาท และให้กรมศุลกากรชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน 242,266.50 บาท ทั้งนี้ พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ฟ้องคดี

เห็นบทเรียนแบบนี้แล้วก็ขอฝากเน้นย้ำไปถึงผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ทั้งหลายให้ช่วยกันปฏิบัติหน้าที่ด้วยความระมัดระวัง รอบคอบและให้ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนดด้วยนะครับ ขอให้ระลึกไว้เสมอว่าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐคือช่วยเหลือประชาชนให้อยู่ดีมีสุข ไม่ใช่สร้างความเดือดร้อนให้แก่ประชาชน ถ้าทุกคนต่างรู้ถึงหน้าที่ของตน แค่นี้เชื่อว่าสังคมก็จะมีสุขสงบมากขึ้นแน่นอน..

สถานีที่ 2

“
คนที่ไว้ใจ ร้ายที่สุด
”

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.97/2552

คนที่ไว้ใจ ร้ายที่สุด

เรื่องเงินๆ ทองๆ ถือเป็นเรื่องที่ไม่เข้าใครออกใคร หากจะให้ใครดูแลจัดการ ต้องเป็นคนที่เราเชื่อใจเอามากๆ รวมถึงต้องหมั่นตรวจสอบความถูกต้องเป็นอย่างดี เพราะถ้าผิดพลาดไปจนมีความเสียหายเกิดขึ้นแล้วมานั่งเสียใจภายหลังคงแก้ไขอะไรได้ยาก เหมือนกับเรื่องราวที่แสนจะดราม่าน้ำตาไหลในสถานีนี้...

เรื่องมีอยู่ว่าเด็กน้อยผู้อาวุศ 3 พี่น้อง คือ เด็กชายเอก โทและตรี ที่ต้องกลายเป็นกำพร้าตั้งแต่ยังเยาว์วัย หลังจากที่สูงวัยเสียบิดามารดาไปพร้อมๆ กันจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ ชีวิตก็เคັงคว้างไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใคร แม่พ่อแม่ผู้ล่วงลับจะทิ้งทรัพย์สินอะไรไว้ให้บ้าง ไม่ได้อัฒจนมากนัก แต่ใครละจะมาดูแลจัดการให้เพราะเด็กๆ ก็ยังถือเป็นผู้เยาว์ตามกฎหมาย

เป็นที่ทราบกันในวงกว้างว่ามีอยู่ 2 ฝ่ายด้วยกันที่ทะเลาะตบตีแย่งชิงกันเป็นผู้ปกครอง นั่นคือนางแสนซื่อ นางสาวผู้ใจดีที่รักและสงสารหลานๆ อย่างแท้จริง กับอีกฝ่ายหนึ่งคือ นายตามน้ำ อาหุ่มผู้มีนิสัยละโมโหโลภโมโหสัน โขคคืออยู่ส่วนหนึ่งที่สุดท้ายศาลเยาวชนและครอบครัวได้ตั้งนางแสนซื่อเป็นผู้ปกครองของเด็กๆ แต่มีข้อแม้ว่าเรื่องเกี่ยวกับทรัพย์สินของเด็กทั้งสามคนต้องให้ผู้อำนวยการสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลางเป็นผู้กำกับผู้ใช้อำนาจปกครองอีกชั้นหนึ่ง ส่วนเงินทองของเด็กทั้ง 3 คนต่างก็เก็บไว้ในบัญชีเงินฝากธนาคารมหาศาล สาขารั้วรวย แยกคนละบัญชี รวมแล้วประมาณ 1 ล้านบาทเศษ การเปิดถอนนั้นนางแสนซื่อจะต้องลงลายมือชื่อ

ร่วมกับผู้อำนวยการสถานพินิจฯ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมายในใบเบิกถอนเงินด้วย และมีข้อกำหนดในการกำกับกับการปกครองว่าสามารถเบิกถอนเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายสำหรับเด็กทั้ง 3 คน ในแบบเหมาจ่ายได้คนละ 5,000 บาทต่อเดือน

ก็ไม่น่าจะเป็นปัญหาแต่อย่างใด เพราะการเบิกถอนมีความรัดกุมพอสมควร เพราะมีเจ้าหน้าที่ของรัฐคือผู้อำนวยการสถานพินิจฯ ที่ถือว่ามีความน่าเชื่อถือคอยควบคุมเพื่อประโยชน์ของตัวเด็กอยู่ด้วย

แต่กระบวนการตรงตัวเชื่อมระหว่างสถานพินิจฯ กับ นางแสนชื่อ นีลี เป็นปัญหา!!

เพราะเกิดตัวร้ายของเรื่องขึ้น คือ นายกังฉิน ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ในสังกัดสถานพินิจฯ ที่มีท่าทีภายนอกดูสุภาพเรียบร้อย พูดจาน่าเชื่อถือ เบื่องลัแล้วติดการพนันอย่างหัวปักหัวปำ เป็นผู้ได้รับความไว้วางใจให้ทำหน้าที่จัดทำรายงานเพื่อเสนอขออนุมัติเบิกถอนเงิน ซึ่งถือเป็นขั้นตอนก่อนที่ผู้อำนวยการสถานพินิจฯ จะพิจารณาเซ็นชื่อในใบถอนเงิน ภายหลังจากที่ได้ประสานงานกันอยู่บ่อยครั้ง ตัวร้ายคนนี้ได้อาศัยความไว้นื้อเชื่อใจของนางแสนชื่อที่มีต่อตนเอง ล่อลวงให้นางแสนชื่อลงลายมือชื่อเจ้าของบัญชีหรือเซ็นล่อยไว้ในใบถอนเงินจากบัญชีเงินฝากทั้ง 3 บัญชีดังกล่าว โดยไม่ได้รับอนุญาตจำนวนเงินที่ขอเบิก ชื่อผู้รับมอบฉันทะ และผู้รับเงิน

เมื่อไม่มีใครล่วงรู้แผนการร้ายนี้ นายกังฉินเกิดയാมใจจึงได้ทำรายงานเท็จเสนอต่อผู้บังคับบัญชาและปลอมแปลงเอกสารเพื่อเบิกถอนและรับเงินของเด็กทั้ง 3 คน ไปใช้ส่วนตัวสบายใจเฉิบไป จำนวน 3 ครั้ง โดยในครั้งที่ 1-2 ใช้ใบถอนเงินที่นางแสนชื่อได้เซ็นชื่อทิ้งไว้ให้ ส่วนในครั้งที่ 3 ได้ร่วมมือกับนายตามน้ำปลอมแปลงเอกสารว่านางแสนชื่อได้มอบอำนาจให้นายตามน้ำ เป็นผู้ลงลายมือชื่อในใบถอนเงินแทน กว่าจะมีคนรู้ นายกังฉินก็หายเข้ากลีบเมฆเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ค่าเสียหายงานนี้ก็นิดหน่อยล้านกว่าบาทเท่านั้นเอง หมดตัวนะสิ!!! เคราะห์ซ้ำกรรมซัดจริงๆ ทำไงละทีนี้..นางแสนชื่อ เมื่อรู้ข่าวก็เลยหายชื่อในบัตรดล จึงมาร้องขอให้ทางสถานพินิจฯ ขอใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายจากการทุจริตต่อหน้าที่ดังกล่าว แต่กลับถูกปฏิเสธมาอย่างไม่เหลือเยื่อใยใดๆ

แทบสิ้นเนื้อประดาตัว... 3 ชีวิตพี่น้องคงต้องไปขอทานตามสะพานลอยเลี้ยงตัวซะแล้วมั้ง เหลียวซ้ายแลขวา ก็ไม่เห็นใครที่พอจะช่วยให้ ในที่สุดเด็กทั้งสามก็พบทางสว่างว่าศาลปกครองคงเป็นที่พึ่งสุดท้ายแล้วละ จึงได้ยื่นฟ้องสถานพินิจฯ (ผู้ถูกฟ้องคดี) ให้ชดใช้ค่าเสียหาย

ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่า การที่นายกังฉินได้จัดทำรายงานเสนอขออนุมัติเบิกถอนเงินของผู้ฟ้องคดีทั้งสามโดยใช้ใบเบิกถอนเงินของผู้ฟ้องคดีทั้งสามหัวหน้าฝ่ายกำกับกรปกครองและผู้อำนวยการสถานพินิจฯ ก็เห็นว่าใบเบิกถอนเงินของผู้ฟ้องคดีทั้งสามมิได้ระบุชื่อผู้รับมอบฉันทะและผู้รับเงิน ส่วนจำนวนเงินแม้จะเป็นยอดเงินที่นายกังฉินเขียนขึ้นเองแต่ก็เป็นจำนวนที่มากเกินไปที่กำหนดให้เบิกถอนแต่กลับไม่ทักท้วงให้แก่โฆษณำให้นายกังฉินนำไปเบิกถอนเงินเพื่อใช้ประโยชน์ส่วนตัวโดยมิชอบ แสดงว่าผู้อำนวยการสถานพินิจฯ ในฐานะผู้บังคับบัญชา ก็ได้ใช้ความระมัดระวังเท่าที่ควรในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายและตามที่ได้รับมอบหมายจากศาล จึงเป็นช่องทางให้นายกังฉินอาศัยอำนาจหน้าที่กระทำการทุจริตอันเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้ ดังนั้น จึงเป็นการกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่อันเนื่องมาจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่ง พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองฯ

นอกจากนี้ ศาลยังเห็นว่ากรกระทำของนางแสนชื่อที่ได้เซ็นชื่อไว้ในใบถอนเงินดังกล่าวถือเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อแต่เมื่อเปรียบเทียบกับกรกระทำเจ้าหน้าที่ทั้งสองแล้ว ถือว่าการกระทำของนางแสนชื่อเป็นเพียงประมาทเลินเล่อเล็กน้อยเท่านั้น

เรื่องของการหักส่วนแห่งความรับผิดชอบของทั้ง 2 ฝ่ายไม่มีกฎหมายและระเบียบกำหนดเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ จึงเอาเงื่อนไขที่ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามเบิกถอนเงินค่าใช้จ่ายในลักษณะเหมาจ่ายได้ไม่เกินคนละ 5,000 บาทต่อเดือนเป็นหลักในการคิดคำนวณ โดยถือว่าหากทั้งสองฝ่ายได้ใช้ความระมัดระวังแล้วการเบิกจ่ายเงินก็จะไปตามเงื่อนไขที่กำหนดความเสียหายก็จะไม่เกิดขึ้น และถ้าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามแล้ว ก็จะมีเพียงไม่เกิน 5,000 บาทต่อครั้งเท่านั้น ดังนั้น จึงให้หักส่วนแห่งความเสียหายที่

เจ้าหน้าที่ทั้งสองจะต้องรับผิดชอบในการเบิกถอนเงินของผู้ฟ้องคดีทั้งสามในครั้งที่ 1 ออกคนละ 5,000 บาท และในครั้งที่ 2 ให้หักออกคนละอีก 5,000 บาท

ส่วนจำนวนเงินนอกจากนี้ที่เบิกถอนเกินกว่าเงื่อนไขที่กำหนด ซึ่งถือว่าเป็นความเสียหายที่เกิดขึ้นให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามต่อไป

กรณีการเบิกถอนในครั้งที่ 3 ที่มีนายตามน้ำเซ็นชื่อในใบเบิกถอนนั้น ข้อเท็จจริงเชื่อได้ว่านางแสนชื่อมิได้มอบอำนาจให้นายตามน้ำลงลายมือชื่อในใบเบิกถอนเงินและใบมอบฉันทะให้มีสิทธิเบิกถอนเงิน และจากบันทึกคำให้การตามคำขอเบิกเงินในครั้งที่ 3 นายตามน้ำรับเองว่าเป็นผู้รับเงินตามใบเบิกในครั้งนี้นักนายกังฉินนั้น ศาลเห็นว่าถ้าเป็นจริงก็เป็นเรื่องที่นายตามน้ำได้กระทำไปโดยส่วนตัวร่วมกับนายกังฉิน โดยที่นางแสนชื่อมิได้รู้เห็นเป็นใจและเนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีเองก็รู้ว่าระหว่างนางแสนชื่อกับนายตามน้ำมีปัญหาขัดแย้งไม่ลงรอยกันอยู่ ผู้ถูกฟ้องคดีก็ยิ่งต้องระมัดระวังตรวจสอบมิให้เกิดการทุจริตได้ นอกจากนี้เงินที่นายตามน้ำรับไปในความเป็นจริงก็ไม่ได้นำไปใช้เป็นค่าใช้จ่ายของผู้ฟ้องคดีทั้งสามแต่กลับนำไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวโดยส่วนหนึ่งได้ให้นายกังฉินกู้ยืม

ดังนั้น หากจะให้นางแสนชื่อต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของนายตามน้ำด้วยก็จะไม่เป็นธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีจึงต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่นายตามน้ำได้กระทำไปเต็มจำนวน

ศาลพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามรวมแล้วเป็นเงินทั้งสิ้น 1,698,695.91 บาท พร้อมให้ชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีนับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จโดยให้ชำระแล้วเสร็จภายใน 60 วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด

เห็นแบบนี้แล้วชวนให้นึกถึงสำนวนสุภาษิตโบราณที่สอนว่า “อย่าไว้ใจทาง อย่าวางใจคน จะจนใจเอง” ดูจะมีความเป็นไปได้อยู่เหมือนกัน แต่เรื่องนี้ก็ถือว่าเป็นอุทาหรณ์ที่ดียิ่งสำหรับหน่วยงานของรัฐที่จะต้องระมัดระวังในเรื่องการใช้จ่ายเงินต่างๆ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดอะไรเข้ามาแสวงหาผลประโยชน์เข้ากระเป๋าดนเองได้...

สถานีที่ 3

“ เวลาที่หายไป ”

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด ที่ อ.328/2551

เวลาที่หายไป

คดีปกครองเรื่องที่จะนำมาบอกเล่าในสถานนี้เป็นตัวอย่างดีๆ เกี่ยวกับการนับวันเวลาปฏิบัติราชการสำหรับเบิกจ่ายเงินเดือนให้แก่ข้าราชการ ซึ่งเมื่อเกิดความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนขึ้นเลยส่งผลให้มีการงดจ่ายเงินเดือนและกลายเป็นการละเมิดต่อข้าราชการในสังกัดในที่สุด รายละเอียดของเรื่องจะเป็นอย่างไร เรามาติดตามอ่านกันได้เลย...

นายโจ้ เก่งกาจ ข้าราชการไทยวัยเก๋ามีมือดี รับราชการมายาวนานโดยเริ่มต้นมาตั้งแต่ระดับเล็กๆ ได้ไต่เต้าขึ้นมาจนเจริญก้าวหน้าเป็นถึงระดับหัวหน้าฝ่ายในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 111 ในชีวิตราชการที่ผ่านมาก็สร้างคุณงามความดีมากมาย แต่กลับต้องมีประวัติต่างพร้อยในวัยใกล้เกษียณ เพราะความผิดพลาดที่เกิดจากการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ และไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการ ทำให้เกิดความเสียหายต่องานราชการ จนถูกสั่งลงโทษตัดเงินเดือน ร้อยละ 5 เป็นเวลา 1 เดือน

เพื่อศักดิ์ศรียอมง่าย ๆ ก็ใช้ที่ มันต้องสู้กันซักตั้ง นายโจ้ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งลงโทษดังกล่าวต่อคณะกรรมการสามัญประจำกระทรวง ซึ่งในช่วงระหว่างรอผลการอุทธรณ์นั้น ปรากฏว่าได้มีการเปิดรับสมัครผู้เข้าร่วมในมาตรการพัฒนาและบริหารกำลังคนเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง ที่พูดกันจนติดปากว่า “เออร์ลี่ไทร์” หรือโครงการเกษียณก่อนกำหนด นั่นเอง

การเข้าร่วมก็มีเงื่อนไขไม่อยากเย็นอะไรจะต้องไม่ได้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักราชการ ถูกสอบสวนหรือสอบหาข้อเท็จจริงทางวินัยหรือพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษทางวินัย

นายโจสู้เมื่อทราบข่าวก็เกิดความสนใจ เพราะตนเองสังขารก็เริ่มโรยรา มีโรคภัยรุมเร้า และอยากจะกลับไปเลี้ยงลูกเลี้ยงหลานใช้ชีวิตสงบในบ้านปลายชีวิต แต่ติดปัญหาที่ยังอยู่ในช่วงการรอคำวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ทำไงล่ะ!!! ทางออกที่น่าจะเป็นไปได้คือคงต้องถอนเรื่องดังกล่าวออกไป เอาใจดี!!! นายโจสู้ขังใจ แต่เพื่อชีวิตที่สบายขึ้นหลังจากที่เหน็ดเหนื่อยจากการทำงานมานาน ตกลง!! ถอนก็ถอน เมื่อย่นถอน การอุทธรณ์เสร็จ นายโจสู้เชื่อว่ากระบวนการทางวินัยคงเสร็จสิ้นลงเพียงเท่านี้ ก็ลงมือรีบไปร่อนใบสมัครเข้าร่วมโครงการเออร์ลี่ไทร์ครั้งนี้ เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2547 ต่อมาสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 111 ได้มีคำสั่งลงวันที่ 30 มีนาคม 2547 อนุญาตให้นายโจสู้ออกจากราชการตามมาตรการดังกล่าวตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2547 เป็นต้นไป และมีคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือนนายโจสู้ตามมาตรการดังกล่าว ให้ขึ้นรับเงินเดือนอันดับ 7 ขั้น 24,640 บาท ตั้งแต่วันที่ 31 มีนาคม 2547 เป็นต้นไปด้วย

นายโจสู้ทราบคำสั่งดังกล่าว ยิ้มจนแก้มปริทันทีและเชือขึ้นมาโดยสนิทใจว่า นับแต่วันที่ 1 เมษายน 2547 เป็นต้นไปก็ไม่ต้องไปทำงาน เพราะถือว่าตนเองได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการแล้ว เลยเบนเข็มมาเข้าวัดเข้าวา หาพระหาเจ้า เพื่อลี้มรสแห่งธรรมอย่างใกล้ชิด และใช้ชีวิตสันติ!! ตามประสาคนมีอายุ (มาก) แทน

แต่อย่าคิดว่ามันจะผ่านไปด้วยดี ไม่ใช่!! เพราะมีการพบในภายหลังว่านายโจสู้ขาดคุณสมบัติที่จะเข้าร่วมมาตรการฯ เนื่องจากยังดำเนินการทางวินัยและการขอถอนอุทธรณ์คำสั่งไม่เสร็จสิ้นในระยะเวลาที่รับสมัคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 111 จึงมีคำสั่งลงวันที่ 20 เมษายน 2547 ให้ถอนชื่อนายโจสู้ออกจากคำสั่งเลื่อนขึ้นเงินเดือน ผู้ฟ้องคดีตามมาตรการดังกล่าวและให้กลับเข้ารับราชการในตำแหน่งหน้าที่เดิมโดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2547

เมื่อรู้คำสั่งในวันที่ 20 เมษายน 2547 ทำใจได้กลับก็กลับ!! นายโจสู้จึงกลับเข้าไปทำงานในวันที่ 21 เมษายน 2547 แต่ปัญหายังไม่หมด เพราะเวลาที่หายไป

20 วัน ตั้งแต่วันที่ 1-20 เมษายน 2547 นายใจสู้จะได้รับเงินเดือนหรือเปล่าเนี่ย??? เพราะตนเองไม่ได้ไปทำงานในระหว่างนั้น แต่คำสั่งก็มีผลย้อนหลังให้นั้นา ต้องได้สิ!! นายใจสู้เกิดลังเลสงสัยจึงได้ไปปรึกษากับท่านรองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเขต 111 ผู้ใหญ่ใจดีที่เคารพก็ได้รับคำแนะนำว่าให้เขียนใบลาหยุดงานในช่วงวันที่ไม่ได้มาปฏิบัติราชการ คือ ระหว่างวันที่ 1-20 เมษายน 2547 ไปซะ นายใจสู้ก็ปฏิบัติตามอย่างว่านอนสอนง่าย และก็ได้รับอนุญาตให้ลาตามระเบียบ

แต่ปัญหาไม่สิ้นสุดลงเพียงเท่านั้น เมื่อนายใจสู้ได้มีหนังสือขอยืมเงินทดรองราชการเพื่อเป็นเงินเดือนของเดือนเมษายน 2547 เป็นจำนวนเงิน 24,640 บาท แต่กลับได้รับแจ้งว่าจะจ่ายเงินเดือนให้นับตั้งแต่วันที่ 21 เมษายน 2547 ซึ่งเป็นวันที่เริ่มปฏิบัติราชการเป็นต้นไปเท่านั้น

นายใจสู้ จึงนำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาเขต 111 (ผู้ถูกฟ้องคดี) จ่ายเงินเดือนในระหว่างวันที่ 1-20 เมษายน 2547 ให้แก่ตน

ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างวันที่ 1-20 เมษายน 2547 เนื่องจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 111 ได้มีคำสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการตามมาตรการพัฒนาและบริหารกำลังคนเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลง โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2547 เป็นต้นไป และต่อมาได้มีคำสั่งเพิกถอนชื่อผู้ฟ้องคดีออกจากคำสั่งที่อนุญาตให้ออกจากราชการตามมาตรการดังกล่าวลงวันที่ 20 เมษายน 2547 เนื่องจากเห็นว่าผู้ฟ้องคดีขาดคุณสมบัติการเข้าร่วมมาตรการฯ เพราะเหตุที่มีการดำเนินการทางวินัยไม่แล้วเสร็จในระยะเวลาที่สมควรและให้ผู้ฟ้องคดีกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งหน้าที่เดิมโดยให้มีผลย้อนหลังไปตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2547 เป็นต้นไป

โดยผู้ฟ้องคดีก็กลับเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการตามเดิมตั้งแต่วันที่ 21 เมษายน 2547 กรณีถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีเชื่อโดยสุจริตว่า คำสั่งที่อนุญาตให้ผู้ฟ้องคดีลาออกจากราชการตามมาตรการพัฒนาและบริหารกำลังคนเพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงโดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2547 เป็นต้นไปเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย **ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งดังกล่าวและได้ใช้ประโยชน์อันเกิดจากคำสั่งนั้น กล่าวคือหยุดปฏิบัติ**

ราชการตั้งแต่วันที่ 1-20 เมษายน 2547 ผู้ฟ้องคดีย่อมจะได้รับความคุ้มครองตามมาตรา 51 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินเดือนตั้งแต่ 1 เมษายน 2547 เป็นต้นไป

การที่ผู้ถูกฟ้องคดีไม่จ่ายเงินเดือนในช่วงเวลาระหว่างวันที่ 1 - 20 เมษายน 2547 ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอันเป็นการละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับเงินเดือนขณะเกิดเหตุดังกล่าวเดือนละ 24,640 บาท จำนวนวันรวม 20 วัน คิดเป็นอัตราส่วน 2 ใน 3 ของวันทำการตลอดทั้งเดือนเมษายน 2547 จึงคิดเป็นค่าเสียหายจำนวนเท่ากับ 16,426.66 บาท ศาลจึงพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชำระค่าเสียหายจำนวน 16,426.66 บาท ให้แก่ผู้ฟ้องคดีภายในกำหนด 30 วัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

ยินดีกับนายใจสู้ด้วยที่ชนะคดีในครั้งนี้ วันเวลาที่เหลืออยู่หลังจากนี้ก็นำความรู้และประสบการณ์ดีๆ ที่สั่งสมไว้มาช่วยงานราชการให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประเทศชาติก็แล้วกัน สำหรับโครงการเออร์ลีรีไทร์ในครั้งนี้แม้จะพลาดไป.. ก็รอบรองต่อไปเท่านั้นเอง เอ! หรือถ้ากลับมาทำงานแล้วเกิดติดใจจะรอนครบกำหนดเกษียณอายุจริงๆ ก็ยังได้นะ!!!

สถานีที่ 4

“
ที่ยายให้
”

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.280/2551

ที่ยายให้

ก่อนอื่นขอเกริ่นถึงที่มาของคดีปกครองเรื่องนี้สักเล็กน้อยว่าเกิดขึ้นในช่วงก่อนที่จะเริ่มต้นก่อสร้างสนามบินสุวรรณภูมิซึ่งจำเป็นต้องมีการจัดซื้อและเวนคืนที่ดินตามกฎหมาย รวมถึงการโยกย้ายราษฎรออกจากพื้นที่ในบริเวณที่จะก่อสร้าง โดยครอบคลุมพื้นที่บริเวณตำบลบางโฉลง ตำบลราชาเทวะ และตำบลหนองปรือ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

จริงๆ ตอนนั้นการจัดซื้อและเวนคืนที่ดินได้ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วตั้งแต่ปี 2523 คงเหลือแต่เพียงการโยกย้ายราษฎรออกจากพื้นที่เท่านั้น

เพราะขณะนั้นรัฐยังไม่ได้อนุมัติให้ก่อสร้าง โดยปล่อยให้ชาวบ้านอาศัยอยู่เรื่อยมา แต่ที่ดินทั้งหมดนั้นได้ถูกขึ้นทะเบียนเป็นที่ราชพัสดุไปแล้ว

กว่าคณะรัฐมนตรีจะอนุมัติให้ก่อสร้างสนามบินแห่งนี้ก็ปาเข้าไปปี 2534

กระบวนการโยกย้ายราษฎรออกจากพื้นที่จึงเริ่มขึ้น

โดยปี 2536 คณะทำงานได้เข้าสำรวจข้อมูลราษฎรที่อยู่ในพื้นที่โครงการ และในปี 2539 คณะรัฐมนตรีได้มอบหมายให้บริษัทท่าอากาศยานสากลกรุงเทพแห่งใหม่ จำกัด (บทม.) ซึ่งจัดตั้งขึ้นใหม่เป็นผู้ดำเนินการอพยพโยกย้ายราษฎรออกจากพื้นที่โครงการ โดยให้จ่ายเงินช่วยเหลือตามบัญชีที่ได้สำรวจไว้เมื่อปี 2536

แต่ปัญหาคือยังมีบ้านที่ถูกเวนคืนแล้วแต่ตรวจสอบอีก 292 ราย ซึ่งหนึ่งในนี้มีชื่อของนางมะนาวแป้น ตัวละครสำคัญของเรื่องที่เป็นสาวสวยแก่นแข็งแห่งท้องทุ่งหนองงูเห่า

บหม. จึงได้กำหนดหลักเกณฑ์กรณีบ้านตรวจสอบและครอบครัวที่ 2 อันพึงได้รับความช่วยเหลือขึ้น 5 ข้อ คือ (1) เป็นบ้านที่ปลูกก่อนการสำรวจเมื่อปี พ.ศ. 2536 (2) มีสภาพเป็นบ้านพักอาศัย (3) สภาพบ้านเป็นสัดส่วนแยกจากหลังใหญ่ที่ได้รับเงินช่วยเหลือค่าชดเชยไปแล้วโดยเด็ดขาด (4) มีทะเบียนบ้านถูกต้อง และ (5) ต้องทำกินอยู่ในพื้นที่หรือมีพื้นที่ทำกินในบริเวณพื้นที่ก่อสร้างสนามบิน

โดยอัตราให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ยื่นคำร้อง คือ (1) ผู้ที่ไม่ผ่านหลักเกณฑ์ทั้ง 5 ข้อ ให้ช่วยเหลือรายละ 5,000 บาท เนื่องจากมีสิ่งปลูกสร้างอยู่ในพื้นที่ (2) ผู้ที่ผ่านหลักเกณฑ์ 1 ข้อ ให้ช่วยเหลือรายละ 20,000 บาท (3) ผู้ที่ผ่านหลักเกณฑ์ 2 ข้อ ให้ช่วยเหลือรายละ 50,000 บาท (4) ผู้ที่ผ่านหลักเกณฑ์ 3 ข้อ ให้ช่วยเหลือรายละ 100,000 บาท (5) ผู้ที่ผ่านหลักเกณฑ์ 4 ข้อ ให้ช่วยเหลือรายละ 200,000 บาท และ (6) ผู้ที่ผ่านหลักเกณฑ์ 5 ข้อ ให้ช่วยเหลือรายละ 800,000 บาท

สุดท้ายผลการพิจารณาของ บหม. ได้ให้ความช่วยเหลือแก่บ้านของนางมะนาวแป้นเป็นเงินจำนวน 20,000 บาท

นางมะนาวแป้นรู้เรื่อง เกิดอาการปรี๊ดแตกขึ้นมาทันที เห็นว่าตนเองควรได้ 800,000 บาท ไม่ใช่ 20,000 บาท เพราะบ้านของตนเองมีคุณสมบัติตามหลักเกณฑ์ทั้ง 5 ข้อที่กำหนดไว้ ยิ่งงี้ก็ไม่ยอม ไม่ยอม!!! ถ้าจ่ายไม่ครบ อย่าฝันว่าเรื่องจะจบคดีปกครองเรื่องนี้จึงเริ่มต้นขึ้นในศาลปกครอง

โดยนางมะนาวแป้นอ้างว่าการได้มาของบ้านหลังนี้เป็นเพราะนางดวง คุณยายผู้ล่วงลับได้ยกให้เพื่อเป็นของขวัญวันแต่งงานของนางมะนาวแป้น ก่อนที่คุณยายดวงจะเสียชีวิตไปในปี 2535 โดยเป็นบ้านสองชั้น มีบ่อเลี้ยงปลาและปลูกไม้ยืนต้น เช่น ต้นมะม่วงและต้นมะพร้าว รวมพื้นที่ประมาณ 30 ไร่ อยู่ในตำบลหนองปรือ อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งก็อยู่ในเขตพื้นที่ที่จะก่อสร้างสนามบินด้วย

แม้ตนเองจะไม่ได้มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านและไม่ได้อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้ เพราะเดิมเคยอยู่กับบิดามารดาและพอแต่งงานก็ย้ายมาอยู่บ้านของสามีที่ตำบลราชาเทวะ ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านและบ่อปลาที่คุณยายยกให้ประมาณ 1.5 กิโลเมตร และอยู่ห่างจาก เขตสนามบินประมาณ 500 เมตร แต่ก็ได้ครอบครองและทำเกษตรกรรมอยู่ในพื้นที่ ดังกล่าว โดยได้ให้ญาติที่อาศัยอยู่ในบ้านหลังนี้มาตั้งแต่เดิมเป็นผู้อาศัยและดูแลบ่อปลา ให้เรื่อยมา จนกระทั่งมีปัญหาข้อพิพาทนี้เกิดขึ้น เพราะนางมะนาวเห็นว่าการ จ่ายเงินช่วยเหลือดังกล่าวไม่เป็นธรรมแก่ตนเอง

มาตุกันครับว่า ศาลปกครองสูงสุดท่านจะว่าอย่างไร?...

ศาลปกครองสูงสุดได้วินิจฉัยว่าตามสำเนาทะเบียนบ้านพิพาท ซึ่งมีนางดวง เป็นหัวหน้าครอบครัวในบ้านหลังนี้ ประกอบกับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้อนุมัติเงินช่วยเหลือ แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน 20,000 บาทแล้ว บ้านพิพาทย่อมเป็นบ้านที่มีอยู่จริงและอยู่ในเขต โครงการที่จะก่อสร้างสนามบิน

เมื่อพิจารณาสำเนาทะเบียนบ้านของบิดามารดาของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ฟ้องคดี เคยอาศัยอยู่ระบุว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นบุตรของนางสัสมลิ้ม และนายทอง อยู่ดี โดยนางสัสมลิ้ม มารดาของผู้ฟ้องคดีนั้นในสำเนาทะเบียนบ้านฉบับเดียวกันได้ระบุว่ามีการดาซื้อนางดวง ดังนั้น นางดวง จึงเป็นยายของผู้ฟ้องคดีจริง

และปรากฏว่าพยานบุคคลทั้งที่เป็นบิดามารดาและญาติๆ ของผู้ฟ้องคดีต่างให้การ สอดคล้องกันว่า นางดวงยกบ้านพิพาทให้แก่ผู้ฟ้องคดี และโดยที่สำเนาใบมรณบัตรของ นางดวงระบุว่านางดวงได้เสียชีวิต เมื่อวันที่ 30 พฤศจิกายน 2535 และขณะเสียชีวิต นางดวงมีที่อยู่ในบ้านพิพาทหลังนี้ จึงฟังได้ว่าบ้านพิพาทได้ปลูกสร้างขึ้นแล้วในปี 2535 โดยประกอบด้วยพื้นที่ทำกินเป็นสวนและบ่อปลา อีกทั้งสำเนาทะเบียนบ้านพิพาทยังมีชื่อ ของบุคคลอื่นซึ่งเป็นหลานอีกสองคนอยู่ในบ้านพิพาทด้วย จึงฟังได้ว่าบ้านพิพาทมีสภาพ เป็นบ้านพักอาศัยเป็นสัดส่วนแยกเป็นเอกเทศจากบ้านหลังอื่น

ดังนั้น จึงเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีกำหนดไว้ในข้อ (1) (2) (3) และ (4) แล้ว ดังนั้น ผู้ฟ้องคดีจึงควรมีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือจำนวน 200,000 บาท

สำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือจำนวน 800,000 บาท หรือไม่นั้น ศาลเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีก็โดยยอมรับเองว่าตนมิได้มีชื่ออยู่ในทะเบียนบ้านพิพาท และมีได้อาศัยอยู่ในบ้านดังกล่าวเลย แต่ได้มอบให้ผู้อื่นอยู่อาศัยและให้บุคคลนั้นดูแล บ่อปลาแทน

ถึงแม้ว่าหลักเกณฑ์ข้อ (5) นี้ จะมีได้ระบุไว้ชัดเจนว่าผู้ที่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือ จะต้องทำกินในพื้นที่ หรือมีพื้นที่ทำกินโดยต้องทำกินด้วยตนเองก็ตาม แต่เมื่อคำนึงถึง วัตถุประสงค์ในการกำหนดหลักเกณฑ์ที่ต้องการบรรเทาความเดือดร้อนหรือเสียหายของ ราษฎรจากการที่ต้องโยกย้ายออกไปจากพื้นที่นั้น ผู้ฟ้องคดีต้องเป็นผู้ที่เคยได้รับประโยชน์ โดยตรงและสม่ำเสมอมาโดยตลอดจากการทำกินในพื้นที่นั้นมาก่อน ไม่ว่าจะได้ทำกินเอง โดยมอบให้ผู้อื่นดูแลหรือมอบให้ผู้อื่นทำกินแทนแล้วให้ประโยชน์ตอบแทนแก่ผู้ฟ้องคดี

ซึ่งคดีนี้ผู้ฟ้องคดีเพียงแต่อ้างว่าได้ให้ผู้อื่นดูแลบ่อปลาแทน แต่ก็ไม่ปรากฏ หลักฐานที่ฟังแล้วยุติได้ตามนั้น แม้จะมีพยานบุคคลให้ถ้อยคำสนับสนุนก็ตาม แต่ก็ เป็นพยานที่ผู้ฟ้องคดีอ้างมาเองทั้งสิ้น

เมื่อกรณียังไม่อาจรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ทำกินอยู่ในพื้นที่หรือมีพื้นที่ทำกิน อยู่ในบริเวณพื้นที่นั้นหรือไม่ ผู้ฟ้องคดีจึงยังไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินช่วยเหลือจำนวน 800,000 บาท แต่ผู้ฟ้องคดีอยู่ในหลักเกณฑ์ที่ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นชอบให้กำหนดขึ้นถึง 4 ใน 5 ข้อ จึงมีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือจากผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน 200,000 บาท

ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายเงินช่วยเหลือให้ผู้ฟ้องคดี จำนวน 200,000 บาท

คราวนี้เจ้มะนาวแบนคงจบเรื่องได้ชะที เรื่องนี้ถือเป็นบรรทัดฐานดีๆ ที่รัฐ ควรให้ความสำคัญและพิจารณาให้รอบคอบ ครบถ้วนกันด้วย เพื่อให้การเยียวยาความ เดือดร้อนของชาวบ้านได้ผลและเป็นธรรมอย่างแท้จริง...

สถานีที่ 5

“ ส่วนที่เหลือ ”

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.332/2551

ส่วนที่เหลือ

คดีปกครองในสถานนี้เป็นตัวอย่างดี ๆ เกี่ยวกับการที่รัฐจะต้องจ่ายเงินค่าทดแทนในความเดือดร้อนของประชาชน ที่จะต้องสูญเสียประโยชน์ในที่ดินที่ใช้ทำมาหากินมาแต่ตั้งแต่เดิม อันเนื่องมาจากการที่รัฐได้จัดทำบริการสาธารณะที่จะอำนวยความสะดวกให้แก่ส่วนรวมและสังคมได้มากกว่า

เรื่องราวจะเป็นอย่างไร และจะให้ข้อคิดอะไรแก่ผู้อ่าน มาติดตามกัน...

เรื่องนี้มีอยู่ว่านายพสุธา หนุ่มใหญ่ใจดีคนหนึ่งซึ่งชีวิตต้องระหกระเหินจากบ้านเกิดมาทำงานโรงงานอยู่ในจังหวัดตราดอยู่นานหลายปี และพรหมลิขิตให้มาพบรักและแต่งงานกับหญิงสาวชาวสวนในจังหวัดนี้ จึงคิดจะตั้งรกรากสร้างความมั่นคงให้ตนเองเพื่อสร้างครอบครัวให้มีความสุข และด้วยพื้นฐานเป็นคนรักชอบงานการเกษตรเป็นชีวิตจิตใจ กอปรกับนายเอก ซึ่งเป็นคนรู้จักกับภรรยาบอกขายที่ดินแปลงหนึ่งซึ่งไม่มีเอกสารสิทธิมีเนื้อที่ประมาณ 5 ไร่เศษ สนราคา 20,000 บาท และอยู่ไม่ไกลจากบ้านพักที่อยู่กับครอบครัว นายพสุธาเห็นว่าราคาทีบอกขายก็พอจะซื้อได้อยู่ ก็เลยตกลงใจซื้อ และได้ยึดอาชีพเป็นชาวสวน โดยครอบครองและใช้ประโยชน์ที่ดินแปลงนี้นับตั้งแต่ปี 2538 เป็นต้นมา

นายพสุธาได้กลายเป็นชาวสวนเต็มตัวนับแต่นั้น และปลูกมะม่วงพันธุ์ดีกว่า 200 ต้น ปลูกกล้วย ปลูกสับปะรด พร้อมทั้งยังปลูกบ้านพักเล็กๆ ไว้ 1 หลังบนที่ดินผืนนี้

ใช้ชีวิตตามหลักเศรษฐกิจพอเพียงสุดๆ พอมีพอกิน มีความสุขสงบท่ามกลางพืชพันธุ์ที่เพาะปลูกจากมันสมองและสองมือของตนเอง

ต่อมาไม่นานปัญหาได้มาเยือนนายพสุธา เพราะต่อมาในปี 2539 กรมชลประทานได้เข้ามาก่อสร้างอ่างเก็บน้ำห้วยดินดำ ซึ่งเป็นธรรมดาของโครงการใหญ่ๆ ที่ต้องรื้อกล้าเข้ามาในที่ดินของชาวบ้าน รวมถึงที่ดินของนายพสุธาด้วย แต่หลวงท่านก็ไม่ได้ใจร้ายใจดำอะไร ยินดีจ่ายเงินค่าทดแทนเป็นค่าขนย้ายที่ดินที่ไม่มีเอกสารสิทธิ ไร่ละ 50,000 บาท และค่ารื้อย้ายสิ่งปลูกสร้างและต้นไม้ เป็นค่าต้นมะม่วงต้นละ 1,500 บาท มะพร้าวต้นละ 1,000 บาท ต้นกล้วยกอละ 220 บาท ให้แก่ผู้ที่เข้าครอบครองทำประโยชน์มาก่อนที่จะสร้างอ่างเก็บน้ำแห่งนี้เท่านั้น

ท่าใกล้ๆนี้ ชาวบ้านตาต้าๆ จะไปต่อสู้อับหลวงยังงัย นายพสุธาก็ทำได้แค่นยื่นขอรังวัดตรวจสอบที่ดิน และพบว่ามีที่ดินของตนที่ถูกนำไปเป็นเขตก่อสร้างอ่างเก็บน้ำทั้งหมด 5 ไร่ 83 ตารางวา

โห...นี่เอาสมบัติของตนที่มีไปจนหมดเลยนี่นา ต่อไปจะเอาที่ดินที่ไหนไปทำกินล่ะ... จบสิ้นกันชีวิตชาวไร่ชาวนา แบบนี้คงต้องเรียกค่าเสียหายให้คุ้ม

แต่ปรากฏว่า ในปี 2545 กรมชลประทานจ่ายเงินให้แก่นายพสุธาเพียง 1 ไร่ 83 ตารางวา เป็นเงิน 138,393 บาท โดยเป็นค่าขนย้าย ค่ารื้อย้ายบ้านเรือน และค่าต้นไม้ส่วนที่เหลืออีก 4 ไร่ แจ้งว่าจะจ่ายให้ในงวดถัดไป

แต่ผ่านไปวันแล้ววันเล่า วันแล้ววันเล่า ฝ้าแต่รอ...ก็ยังไม่มีส่วนที่เหลือเสียที เห็นท่าไม่ดี นายพสุธาจึงได้ร้องขอความเป็นธรรมต่อกรมชลประทาน หลังจากนั้นก็ได้มีการเข้าไปตรวจสอบข้อเท็จจริงอีกครั้ง แต่ไม่ได้เข้าตรวจจากสถานที่จริงเพราะเกิดน้ำท่วม จึงให้นายพสุธา นำชี้ในแผนที่เพิ่มเติม ได้เนื้อที่ 4 ไร่ ซึ่งตามการรังวัดเดิมเป็นเขตป่าเขาสมิง สุดท้ายกรมชลประทานก็ปฏิเสธการจ่ายเงินในส่วนนี้ โดยให้เหตุผลว่า นายพสุธาครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินไม่ต่อเนื่อง เพราะไม่มีร่องรอยของต้นไม้ใหญ่ จึงเชื่อว่าเข้าครอบครองทำประโยชน์หลังจากวันที่ 4 ธันวาคม 2539 ซึ่งเป็นวันที่เริ่มก่อสร้างอ่างเก็บน้ำ จึงไม่เข้าหลักเกณฑ์ตามที่กำหนด

นายพสุธาไม่พอใจ จึงนำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครองตามระเบียบ ขอให้กรมชลประทานจ่ายค่าทดแทนขนย้าย (ที่ดินไม่มีเอกสารสิทธิ) จำนวน 4 ไร่ และจ่ายค่าทดแทนต้นมะม่วง 200 ต้น รวมแล้วก็ไม่มากไม่มายอะไร 500,000 บาทเท่านั้นเอง

เมื่อเข้าสู่การพิจารณาคดีของศาล นอกจากศาลจะแสวงหาข้อเท็จจริงด้วยเอกสารหลักฐาน ภาพถ่ายต่างๆ ที่ทั้ง 2 ฝ่ายต่างๆ นำมาต่อสู้กันแล้ว ศาลยังได้มีการไต่สวนพยานบุคคลหลายปาก เพื่อพิสูจน์ว่านายพสุธาครอบครองทำประโยชน์ที่ดินดังกล่าวจริงหรือไม่ และจำนวนเนื้อที่ตามจริงแล้วมีเท่าไรกันแน่ โดยพยานปากที่สำคัญมี 3 ราย

นายสม (ญาติของนายเอก) ให้ถ้อยคำว่า ผู้ฟ้องคดีซื้อที่ดินแปลงพิพาทจากนายเอกน้องชายของพยานเมื่อปี 2538 จำนวน 5 ไร่ แล้วปลูกกล้วย มะม่วง และสับปะรด ซึ่งเดิมที่ดินเป็นของมารดาของพยานเป็นผู้ครอบครองแล้วยกให้นายเอก

นายพัง ให้ถ้อยคำว่าเป็นคู่ค้าในการซื้อขายวักกับนายสมศักดิ์และสนิทสนมกัน จึงได้ทราบว่านายพสุธาซื้อที่ดินแปลงพิพาทจากนายเอกแล้วปลูกมะม่วงและสับปะรดก่อนที่จะสร้างอ่างเก็บน้ำ

นายสะอาด ให้ถ้อยคำว่าเป็นคณะกรรมการสำรวจแปลงที่ดินผู้ยากไร้ และเคยเป็นกำนันตำบลนี้ พยานเห็นว่านายพสุธาถือครองที่ดินแปลงพิพาทจำนวน 5 ไร่ และใช้ทำประโยชน์ปลูกกล้วย มะม่วง และสับปะรด พยานจึงไม่ใส่รายชื่ของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ยากไร้ และที่ดินดังกล่าวอยู่ห่างจากหมู่บ้านที่ผู้ฟ้องคดีอาศัย 4 กิโลเมตร

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่ได้จากบันทึกถ้อยคำพยานแล้วเชื่อได้ว่าผู้ฟ้องคดีซื้อที่ดินมาในปี พ.ศ. 2538 จริง ทั้งนายสะอาด ซึ่งเคยเป็นกำนันตำบลนี้ให้ถ้อยคำว่าผู้ฟ้องคดีถือครองที่ดินแปลงพิพาทจำนวน 5 ไร่ และจำนวนที่ครอบครองมีความสัมพันธ์เหมาะสมกับระยะทางจากที่อยู่อาศัยและกับราคาที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีซื้อมา ซึ่งถ้าหากครอบครองเพียง 1 ไร่ 83 ตารางวา แต่อยู่ห่างไกลจากที่พักอาศัยมากถึง 4 กิโลเมตร หรือจำนวนเงิน 20,000 บาท หากซื้อที่ดินทำกินได้เพียงไร่เศษก็จะไม่เหมาะสมกับสภาพที่ตั้งของที่ดินแปลงพิพาท

อีกทั้งกรมชลประทานมีมติปฏิเสธการจ่ายค่าทดแทน โดยมีได้ยกเหตุผลว่า ผู้ฟ้องคดีครอบครองและทำประโยชน์ในที่ดินจำนวนเท่าใด และเมื่อผู้ฟ้องคดีร้องเรียนว่า ได้รับเงินค่าทดแทนไม่ครบถ้วน ผู้ถูกฟ้องคดีก็เพิ่งแต่สอบสวนผู้ฟ้องคดีและให้ชี้แผนที่บริเวณที่ครอบครอง โดยไม่สามารถไปตรวจสอบสถานที่จริงได้เนื่องจากน้ำท่วมแล้ว และไม่ปรากฏว่ามีการสอบสวนพยานอื่นประกอบด้วย จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่สมบูรณ์เพียงพอ ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิได้รับเงินค่าทดแทนทรัพย์สินในส่วนที่ยังไม่ได้รับ จำนวน 3 ไร่ 3 งาน 17 ตารางวา

ส่วนค่าทดแทนต้นไม้ นั้น ตามภาพถ่ายที่ผู้ฟ้องคดียื่นต่อศาล เป็นภาพต้นมะม่วง ที่ถ่ายเมื่อปี 2541 ปี 2544 และปี 2547 ปรากฏว่ามะม่วงในภาพถ่ายปี 2541 เป็นต้นมะม่วงขนาดเล็กที่สามารถขุดย้ายได้ จึงเชื่อว่ก่อนวันที่จะเริ่มทำการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำห้วยดินดำ ผู้ฟ้องคดีทำประโยชน์ในที่ดินแปลงพิพาทโดยการปลูกมะม่วงและเป็นต้นขนาดเล็กที่สามารถขุดย้ายได้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิได้รับค่าทดแทนต้นมะม่วงที่ปลูกไว้แต่อย่างใด

ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีจ่ายเงินค่าทดแทนทรัพย์สินเป็นค่าขนย้าย (ที่ดิน) เป็นเงิน 189,625 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องคดีเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น

บทเรียนดีๆ เรื่องนี้ บอกให้เราได้ว่าหน่วยงานของรัฐต้องพิสูจน์ให้แน่ชัด และตรวจสอบความถูกต้องให้ครบถ้วนเสียก่อน เพื่อไม่ให้ประชาชนที่ได้รับผลกระทบต้องมาเดือดร้อนมากมายเกินสมควร ช่วยเหลืออะไรได้ก็ทำให้เต็มแรงเต็มกำลังกันเถาะครับ...

สถานีที่ 6

“
ขุดคลองกับที่
พี่เสียหายนะ
”

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.266/2552

ขุดคลองกับที่ พื้เสียหายนะ

หมู่บ้านตะโก้แห้ว เป็นหมู่บ้านที่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมเป็นส่วนใหญ่ เพราะมีแม่น้ำไหลผ่าน อีกทั้งยังมีคลองสายย่อยแตกสาขาเข้าไปยังที่ดินของชาวบ้านหล่อเลี้ยงเรือสวนไร่นาให้อุดมสมบูรณ์ รวมถึงที่ดินของ นายขยันยิ่ง พระเอกของเรื่องนี้ด้วย

เมื่อไม่นานมานี้เอง คูคลองแควบ้านนายขยันยิ่งมีสภาพตื้นเขิน เวลาฝนตกหนักก็ทำให้น้ำเอ่อท่วมเข้าไปในที่ดินของชาวบ้านละแวกนั้น ทำให้ผลผลิตทางการเกษตรได้รับความเสียหาย ทางกรมชลประทานจึงได้มาขุดลอกคูคลองให้ลึกขึ้นและขยายความกว้างออกไป พร้อมทั้งสร้างคันดินลงลูกรังเพื่อที่จะทำทางลำเลียงขนส่งผลผลิตทางการเกษตรของชาวบ้าน และให้เป็นพนังกั้นน้ำไม่ให้ท่วมเข้าไปในที่ดินของชาวบ้าน ดูแล้วเหมือนผลประโยชน์จะมาทางชาวบ้านเต็มๆ แต่ทว่าเจ้าพ่อตกกลับมาตกที่นายขยันยิ่ง เพราะว่าพื้นที่ที่มาขุดลอกคูคลองและทำถนนเลียบคันดินนั้นล้ำเข้ามาในที่ดินของนายขยันยิ่งรวมๆ แล้วตั้งเกือบ 4 ไร่ เห็นแบบนี้แล้วนั่งนอนใจได้ที่ไหน นายขยันยิ่งจึงไปร้องขอความเป็นธรรมจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง แต่ไปมากี่หลายที ก็ไม่ได้รับการช่วยเหลือแต่อย่างใด เลยนำเรื่องนี้มาฟ้องขอความเป็นธรรมจากศาลปกครองให้มีคำสั่งให้กรมชลประทานชดเชยค่าเสียหายให้แก่ตน

ทางกรมชลประทานได้ชี้แจงว่าก่อนที่จะทำโครงการขุดลอกและพัฒนาลุ่มน้ำหมู่บ้านนั้น ได้มีการเรียกประชุมผู้นำหมู่บ้านและชาวบ้านในละแวกนั้นเพื่อมาชี้แจงถึงความจำเป็นและผลกระทบในการขุดลอกคูคลอง พร้อมทั้งได้มีการลงชื่อในหนังสือยินยอมให้ทำการขุดลอกพัฒนาลำน้ำและให้ทางราชการใช้ที่ดินว่างเปล่าเป็นที่ตั้งดินเพื่อการพัฒนา

แหล่งน้ำเรียบร้อยแล้ว ซึ่งกรณีของนายขันธ์ยัง ญาติได้เป็นผู้ลงลายมือชื่อในหนังสือยินยอม อีกทั้งการดำเนินการขุดลอกพัฒนาคลองก็เพื่อผลประโยชน์ส่วนรวมของชาวบ้าน ทำให้สามารถเพิ่มศักยภาพการผลิตและยกระดับคุณภาพชีวิตของชาวบ้านให้ดีขึ้น นอกจากนี้ ยังได้ทำการเกลี่ยแต่งดินที่นำไปถมที่นาของนายขันธ์เรียบร้อยแล้วจนสามารถทำนา และปลูกพืชได้ตามปกติ นายขันธ์จึงไม่มีสิทธิที่จะเรียกร้องค่าเสียหายเพราะไม่ได้รับความเดือดร้อนเสียหายเหล่านี้เลย

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า หนังสือยินยอมไม่ได้มีข้อความใดๆ ที่ระบุว่านายขันธ์ยังได้ยกที่ดินให้แก่ทางราชการเพื่อใช้ประโยชน์ในการดำเนินการพัฒนา แหล่งน้ำแต่อย่างใด นอกจากนั้นหนังสือยินยอมดังกล่าวเป็นของบุคคลอื่นที่ไม่ใช่ของ นายขันธ์ยัง ทั้งยังไม่ได้ปรากฏว่านายขันธ์ยังได้มอบอำนาจให้ญาติเป็นผู้ทำหนังสือยินยอมแทน ดังนั้นการที่กรมชลประทานได้ทำการขุดลอกคลองและทำถนนเลียบริมคันดินลำเข้าไปในที่ดิน ของนายขันธ์ยัง จึงถือเป็นการละเมิดสิทธิในทรัพย์สินของบุคคล ถือเป็นการกระทำโดย **ไม่ชอบด้วยกฎหมาย** และจากการที่ให้สำนักงานที่ดินจังหวัดรังวัดที่ดินนายขันธ์ยังใหม่ ได้ข้อเท็จจริงว่าในการขุดลอกคลองครั้งนี้ได้รื้อลำเข้าไปในที่ดินของนายขันธ์ยังจริง และได้ทำการตีราคาประเมินเป็นจำนวนเงิน 146,000 บาท **ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษา ให้กรมชลประทานชดเชยค่าสินไหมทดแทนราคาที่ดินให้แก่นายขันธ์ยังตามราคาที่ สำนักงานที่ดินจังหวัดตีราคา ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา**

กรมชลประทานอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดว่า ในการเรียกประชุมชี้แจง โครงการขุดลอกพัฒนาแหล่งน้ำนั้น ถึงนายขันธ์ยังจะไม่ได้เข้าประชุม แต่มีผู้นำหมู่บ้านและ ญาติมาร่วมประชุม และตามหลักในการปฏิบัติราชการทั่วไป เมื่อผู้นำหมู่บ้านไปประชุมร่วมกับ หน่วยงานระดับอำเภอและจังหวัดมาแล้ว จะต้องเรียกประชุมลูกบ้านเพื่อเล่ารายละเอียด เกี่ยวกับโครงการนี้ให้ฟัง จึงเชื่อว่านายขันธ์ยังและญาติจะต้องรู้ว่าการขุดลอกคลองดังกล่าว จะเกิดผลกระทบต่อน้อย่างไรบ้าง อีกทั้งในการที่ญาติของนายขันธ์ยังเซ็นชื่อในหนังสือ ยินยอม รวมทั้งเมื่อเจ้าหน้าที่เข้าขุดลอกคลองและสร้างถนนในที่ดินของนายขันธ์ยัง นายขันธ์ยังก็ไม่ได้คัดค้านแต่ประการใด และสำหรับการยกที่ดินให้เป็นที่สาธารณประโยชน์นั้น ไม่จำเป็นต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อเจ้าหน้าที่ก็มีผลสมบูรณ์ตามกฎหมายแล้ว

การกระทำดังกล่าวจึงไม่เป็นการละเมิดสิทธิของนายชยันยิ่งแต่อย่างใด

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรมชลประทานไม่ได้เวนคืนหรือซื้อขายที่ดินของนายชยันยิ่ง และไม่มีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายที่จะขุดลอกเอาที่ดินของนายชยันยิ่งโดยวิธีอื่นๆ ดังนั้น การที่กรมชลประทานได้ใช้ที่ดินนายชยันยิ่งเพื่อขุดลอกขยายคลองและสร้างถนนเลียบกั้นดินรูกล้าที่ดินของนายชยันยิ่ง จึงเป็นการจงใจทำให้นายชยันยิ่งได้รับความเสียหายต่อที่ดินซึ่งเป็นทรัพย์สินส่วนตัว ถือเป็นการกระทำละเมิดต่อนายชยันยิ่งโดยกรมชลประทานซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบในผลแห่งการละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 5 วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 ส่วนข้อความในหนังสือยินยอมที่ญาติของนายชยันยิ่งลงลายมือชื่อนั้น มีความหมายคำว่ายินยอมให้ทางราชการสามารถใช้ที่ดินว่างเปล่าของตนเป็นที่ตั้งดินเพื่อการพัฒนาลำน้ำเท่านั้น ไม่ได้มีข้อความแสดงว่ายินยอมให้ขุดลอกรูกล้าที่ดินหรือยกที่ดินให้ทางราชการแต่ประการใด นายชยันยิ่งจึงถือได้ว่ามีสิทธิในการเรียกร้องค่าเสียหายในที่ดินที่เสียไปจากการพัฒนาลำน้ำดังกล่าว ส่วนค่าเสียหายที่สำนักงานที่ดินจังหวัดได้เสนอต่อศาลปกครองชั้นต้นนั้นไม่แตกต่างจากราคาซื้อขายที่ดินในละแวกนั้น จึงถือว่าราคาประเมินนั้นเหมาะสมเป็นธรรมแล้ว และแม้ว่านายชยันยิ่งจะได้รับประโยชน์จากโครงการดังกล่าว แต่ก็เป็นการที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ไม่ได้เฉพาะแต่นายชยันยิ่งแต่เพียงผู้เดียว

ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น ที่ให้กรมชลประทานชดเชยค่าสินไหมทดแทนให้แก่นายชยันยิ่ง เป็นเงิน 146,000 บาท ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

คราวนี้นายชยันยิ่งยิ้มออกเสียที เพราะที่ดินไม่ได้เสียไปฟรีๆ อย่างที่นึกไว้แต่แรก ส่วนหน่วยงานของรัฐ ก็ถือว่าได้บทเรียนไป ว่าก่อนที่จะลงมือทำอะไร ต้องคำนึงถึงผลกระทบไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่แล้วดำเนินการอย่างรอบคอบเพื่อทุกคนจะได้รับประโยชน์ส่วนรวมโดยไม่มีใครเดือดร้อนตามมา...

สถานีที่ 7

“
คนเก่าไป คนใหม่มา
แต่สัญญา ยังคงเดิม
”

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.355/2552

คนเก่าไป คนใหม่มา แต่สัญญา ยังคงเดิม

เนื่องจากนโยบายรณรงค์ต่อต้านยาเสพติดของรัฐบาล จังหวัดอุตรดิตถ์จึงได้จัดให้มีการแข่งขันกีฬาระดับภาค โดยมอบหมายให้เทศบาลกะทอนหวานเป็นเจ้าภาพ นายกเทศมนตรีกะทอนหวานเห็นว่าน่าจะมีวงดนตรีมาแสดงในพิธีเปิดด้วย เพื่อให้น่าสนใจ และดูยิ่งใหญ่ตระการตา จึงได้ทำหนังสือขอวงซิมโฟนีจากกรมศิลปากรมาร่วมแสดงในพิธีเปิดครั้งนี้ ทางกรมศิลปากรก็ไม่ได้ขัดข้องแต่ประการใด จัดการส่งวงซิมโฟนีวงใหญ่ที่สุด มาแสดงให้ชมก่อน หลังจากที่ได้เห็นฝีมือกันไปแล้ว เทศบาลกะทอนหวานจึงได้ทำหนังสือตกลงราคากับสถาบันนาฏดุริยางคศิลป์ กรมศิลปากร โดยตกลงถึงค่าจ้างในการแสดง จำนวน 80,000 บาท และค่าเดินทาง ค่าที่พัก และค่าอาหาร นั้น ทางเทศบาลกะทอนหวานจะเป็นผู้รับผิดชอบตามค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจริงทั้งหมด

เมื่อพิธีเปิดการแข่งขันกีฬาระดับภาคเสร็จสิ้นไปแล้ว กะรัตศรี ซึ่งเป็นผู้แทนนายกเทศมนตรีมอบหมายให้รับผิดชอบโครงการนี้ได้จ่ายเงินค่าน้ำมัน ค่าอาหาร และค่าที่พักของวงซิมโฟนีที่มาร่วมแสดงไปก่อนเป็นจำนวนเงิน 49,830 บาท ตามใบเสร็จที่ทางสถาบันนาฏดุริยางคศิลป์นำมาเบิก และได้รับนำหลักฐานการจ่ายเงินทั้งหมดมาขออนุมัติเบิกเงินคืนกลับมาให้ตัวเอง ก็เหมาะสม เงินตั้งเกือบห้าหมื่น ควักออกไปจากกระเป๋าแล้ว ใครก็อยากได้คืนเร็วๆ ด้วยกันทั้งนั้น ทางนายกเทศมนตรีกะทอนหวานก็ได้เซ็นต่อนุมัติให้เบิกจ่ายคืนให้กับกะรัตศรีโดยไม่บิดพลิ้ว แต่กะรัตศรียังไม่ทันได้เบิกเงินดังกล่าวมาเก็บใส่กระเป๋าตัวเอง นายกเทศมนตรีได้ลาออกไป แล้วมีคนใหม่มาทำหน้าที่แทน ด้านนายก

เทศมนตรีคนใหม่เมื่อเริ่มทำงานแล้วเห็นบันทึกขออนุมัติให้จ่ายเงินให้กับกระต๊อศรี พอพลิก อ่านเอกสารด้านในเห็นว่าในการแสดงของวงซิมโฟนีดังกล่าวไม่ได้มีการทำสัญญาจ้าง และไม่ได้ระบุถึงค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ค่าที่พักและค่าอาหารของวงซิมโฟนีที่เทศบาล กะทอนหวานจะต้องจ่ายเป็นจำนวนเงินที่แน่นอน จึงได้ทำหนังสือแจ้งไปยังกระต๊อศรีว่า ยังไม่สามารถจ่ายเงินให้ได้ เมื่อทราบเรื่องกระต๊อศรีแทบลมจับ เงินกำลังจะได้คืนอยู่แล้ว กลับปลิวหายไปต่อหน้าต่อตา จึงได้ยื่นอุทธรณ์กับนายกเทศมนตรีกะทอนหวานคนใหม่ อีกครั้ง โดยในครั้งนี้ได้แนบบันทึกตกลงราคาที่ทำขึ้นในสมัยนายกเทศมนตรีคนเก่า ซึ่งได้ระบุถึงค่าใช้จ่ายดังกล่าวไว้ด้วย พร้อมทั้งมีลายเซ็นตั้งพยานรับรองเอกสารดังกล่าว เป็นที่เรียบร้อย แต่ก็ยังไม่ได้รับการอนุมัติให้จ่ายเงินคืนตนเหมือนเดิม กระต๊อศรีกลับมา นั่งคิดว่าจะทำยังไงต่อ เรื่องก็ยืดเยื้อมาตั้งนาน เพราะตั้งกรรมการสอบกันไปสอบกันมา เงินที่จ่ายไปก่อนก็ยังไม่รู้ว่าจะได้คืน ไ้ครั้งจะเสียสละให้หลวง เงินก็เกือบทำหมิ่นบาท คงจะไม่ไหว จึงนำเรื่องนี้มาฟ้องกับศาลปกครองขอให้คำสั่งให้ทางเทศบาลจ่ายเงิน ให้แก่ตน พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อปี

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ในบันทึกตกลงราคาจ้างระหว่าง เทศบาลกะทอนหวานกับกรมศิลปากร ที่ได้ระบุถึงค่าใช้จ่ายในการแสดง และค่าใช้จ่าย อื่นๆ นั้น ทางเทศบาลกะทอนหวานต้องเป็นผู้รับผิดชอบ ถึงแม้ว่านายกเทศมนตรีคนเดิม จะพ้นตำแหน่งไปแล้ว และมีคนใหม่เข้ามารับหน้าที่แทน ย่อมถือได้ว่าบันทึกตกลงราคา ดังกล่าวมีผลผูกพันตามมาด้วย ถึงแม้ว่านายกเทศมนตรีคนใหม่จะเห็นว่าข้อความในบันทึก ตกลงราคา ในส่วนของค่าใช้จ่ายส่วนอื่นมีข้อพิรุธในความเข้มของหมึกพิมพ์ซึ่งมีสีเข้มกว่า ข้อความอื่น ซึ่งสันนิษฐานว่าอาจจะพิมพ์ข้อความขึ้นในภายหลังก็ได้ จึงเป็นเหตุให้ระงับ การจ่ายเงินไว้ก่อน แต่เมื่อได้สอบถามข้อเท็จจริงกับทางกรมศิลปากรแล้ว ได้ความตรงกัน กับในบันทึกตกลงราคาจ้าง จึงควรรีบดำเนินการอนุมัติจ่ายเงินให้กระต๊อศรีที่จ่ายไปก่อนหน้านั้นให้แล้วเสร็จภายใน 7 วัน และเมื่อไม่ได้อนุมัติเงินดังกล่าวภายในเวลาที่กำหนด จึงถือได้ว่าเป็นการละเมิดเนื่องจากละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และ ถึงแม้ว่าในระหว่างที่ศาลกำลังพิจารณาคดีอยู่นั้นเทศบาลกะทอนหวานได้จ่ายเงินจำนวน 49,830 บาทให้แก่กระต๊อศรีแล้วก็ตาม แต่ก็ยังถือว่ากระต๊อศรีได้รับความเดือดร้อนจากการ

ที่สำรองเงินจ่ายไปให้กับวงชิมโฟนก่อน เพราะแทนที่จะได้นำเงินไปใช้อย่างอื่นในรัฐของตนเอง กลับต้องมาใช้ชำระค่าใช้จ่ายให้กับทางราชการก่อน ดังนั้นทางเทศบาลกะทอนหวานจึงต้องจ่ายค่าเสียโอกาสจำนวน 9,646.89 บาท เป็นการชดเชยที่ทำให้กะรัตศรีไม่ได้นำเงินของตนไปใช้จ่ายส่วนตัวตามสิทธิที่ตัวเองมี และดอกเบี้ยอัตร้อยละ 7.5 ต่อปีจากจำนวนค่าเสียโอกาสนั้นจนกว่าจะชำระเสร็จ

นายกเทศมนตรีกะทอนหวานยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดว่าสาเหตุที่อนุมัติการเบิกจ่ายล่าช้า เป็นเพราะว่ากะรัตศรีนำเอกสารที่ขาดความน่าเชื่อถือมาขออนุมัติเบิกจ่ายเงิน จึงต้องใช้ระยะเวลาในการตรวจสอบเอกสารและพยานในบันทึกตกลงราคาดังกล่าวให้รอบคอบ และเป็นการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินขององค์การบริหารส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2541 จึงถือเป็นการกระทำเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของส่วนรวมตามที่กฎหมายกำหนด และถือได้ว่าเป็นการสร้างมาตรฐานในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ว่าต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความรอบคอบและรัดกุม ดังนั้นจึงไม่จำเป็นที่จะต้องรับผิดชอบต่อดอกเบี้ยดังกล่าว จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่าการล่าช้าดังกล่าวเป็นผลมาจากการที่นายกเทศมนตรีกะทอนหวานตรวจสอบข้อเท็จจริงหลายขั้นตอน ทั้งๆ ที่หากมีความสงสัยในเอกสารหลักฐานของกะรัตศรี ก็สามารถตรวจสอบได้จากกรมศิลปากรอีกทางหนึ่ง และจังหวัดอุตรดิตถ์ก็มีหนังสือให้เทศบาลกะทอนหวานอนุมัติการจ่ายเงินของกะรัตศรีเป็นที่เรียบร้อยแล้ว แต่ทางนายกเทศมนตรีกะทอนหวานกลับทำหนังสือไปถึงสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเพื่อหารือกรณีเดียวกันอีก จึงเห็นได้ว่าเป็นการสร้างขั้นตอนโดยไม่จำเป็นถึงจะเป็นการกระทำเพื่อปกป้องผลประโยชน์ส่วนรวมและต้องรอบคอบในการใช้จ่ายเนื่องจากเป็นเงินที่มาจากภาษีอากรก็ตาม แต่การดำเนินการต้องทำด้วยความรวดเร็วเพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่กะรัตศรีด้วย ดังนั้นทางเทศบาลกะทอนหวานจึงต้องรับผิดชอบค่าเสียหายที่เกิดขึ้นด้วย

แต่การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้เทศบาลกะทอนหวานชดใช้ค่าเสียโอกาสเป็นจำนวนเงิน 9,646.89 บาท และดอกเบี้ยอัตร้อยละ 7.5 ต่อปี จากจำนวนค่าเสียโอกาสนั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วยเนื่องจากว่าระยะเวลาที่คิดดอกเบี้ยนั้นนับรวมวันมาฆบูชาและวันหยุดชดเชย จึงเห็นควรนำไปหักออกเป็นให้ชดใช้ค่าเสียหายเป็นจำนวนเงิน 9,624.70 บาท และจ่ายดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี จากจำนวนค่าเสียโอกาสจนถึงวันฟ้องคดี โดยให้นับจากวันที่เทศบาลกะทอนหวานได้ชำระเงินจำนวน 49,830 บาท ให้แก่กระรัตศรีแล้ว จนกว่าจะชำระเสร็จสิ้น

จริงอยู่การทำงานด้วยความละเอียด รอบคอบ เพื่อที่จะพิทักษ์รักษาผลประโยชน์ของหลวงและเงินภาษีของประชาชนนั้นถือเป็นเรื่องที่ทำเพื่อส่วนรวมและนายกองเป็นอย่างยิ่ง แต่อย่างไรก็ตาม อยากให้ทุกท่านตระหนักว่าหากปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า หรือสร้างขั้นตอนโดยที่ไม่จำเป็น คนที่เดือดร้อน เสียผลประโยชน์ที่ตนเองพึงจะได้รับนั้น เขาก็เป็นส่วนหนึ่งของส่วนรวมที่ต้องได้รับการดูแลด้วยเช่นกัน...

สถานีที่ 8

“
ช้า ช้า...
แต่ไม่ได้พริ้วล่องหน
”

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.317/2552

ช้า ช้า...แต่ไม่ได้พรั่เล่่มงาม

คิดเร็ว เจ้าหน้าที่การตลาดและเจ้าหน้าที่รับอนุญาตของบริษัทหลักทรัพย์มั่งคั่ง
หน้าที่หลักของเขาคือเป็นตัวแทนการซื้อขายหลักทรัพย์ระหว่างลูกค้ากับบริษัทหลักทรัพย์
มั่งคั่งในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย เมื่อสิ้นเดือนกรกฎาคม 2547 คิดเร็วก็ได้ยื่น
หนังสือลาออกจากบริษัทหลักทรัพย์มั่งคั่ง ดังนั้นทางบริษัทจึงได้ขอเพิกถอนการขึ้นทะเบียน
เจ้าหน้าที่รับอนุญาตของคิดเร็วและให้เขาพ้นสภาพจากการเป็นพนักงานของบริษัทตั้งแต
เดือนกันยายน 2547 เป็นต้นไป และในเดือนกันยายนนี้เอง คิดเร็วได้ไปสมัครงานในตำแหน่ง
เจ้าหน้าที่การตลาดและเจ้าหน้าที่รับอนุญาตกับบริษัทหลักทรัพย์มโหฬาร และเมื่อทางบริษัท
มโหฬารรับคิดเร็วเข้าทำงานจึงได้ยื่นเรื่องขอแต่งตั้งคิดเร็วให้เป็นเจ้าหน้าที่รับอนุญาต
ต่อตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย แต่ปรากฏว่าไม่สามารถทำได้ โดยได้รับเหตุผลว่า
ทางตลาดหลักทรัพย์กำลังอยู่ในระหว่างตรวจสอบบัญชีลูกค้าที่คิดเร็วเคยดูแลอยู่ตอนทำงาน
ที่บริษัทมั่งคั่งว่าได้มีการโยกย้ายมาที่บริษัทมโหฬารหรือไม่ รอแล้วรอเล่าจนเวลาผ่านไป
3 เดือนกว่าแล้วก็ยังไม่มีความว่าจะสามารถขึ้นทะเบียนเป็นเจ้าหน้าที่รับอนุญาตใน
ตลาดหลักทรัพย์ได้ ทั้งๆ ที่ตามระเบียบของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยนั้น จะต้อง
มีคำสั่งแต่งตั้งเจ้าหน้าที่รับอนุญาตตามคำขอขึ้นทะเบียนภายใน 7 วัน งานเข้าล่ะสิที่นี้
คิดเร็วเห็นท่าจะไม่ได้การ จึงนำเรื่องนี้มายื่นฟ้องต่อศาลปกครองขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทาง
ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยมีคำสั่งขึ้นทะเบียนแต่งตั้งตนให้เป็นเจ้าหน้าที่รับอนุญาต
ของบริษัทหลักทรัพย์มโหฬาร และชดใช้ค่าเสียหายที่ทำให้ตนไม่ได้รับเงินเดือนและ

ค่านายหน้าเป็นเวลา 3 เดือนเป็นจำนวนเงิน 600,000 บาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อปี นับจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ พร้อมทั้งชำระค่าเสียหายเป็นรายเดือน เดือนละ 200,000 บาท นับจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าทางตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจะขึ้นทะเบียนตนเป็นเจ้าหน้าที่รับอนุญาตของบริษัทหลักทรัพย์มิโฮสาร

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยตรวจสอบการดำเนินงานของคิดเร็วจากบริษัทหลักทรัพย์มั่งคั่งไปยังบริษัทหลักทรัพย์มิโฮสาร ซึ่งคิดว่าอาจทำให้บริษัทหลักทรัพย์มั่งคั่งเสียหาย เนื่องจากอาจจะมีการชักจูงลูกค้าจากบริษัทเดิมให้เข้ามาเป็นลูกค้าบริษัทใหม่นั้น ถือเป็นการตรวจสอบคุณสมบัติที่เกินไปกว่าที่กฎหมายให้อำนาจไว้ และเมื่อนับจากวันที่บริษัทหลักทรัพย์มิโฮสารยื่นคำร้องขอให้ขึ้นทะเบียนคิดเร็วเป็นเจ้าหน้าที่รับอนุญาตเมื่อเดือนกันยายน 2547 จนถึงกลางเดือนเมษายน 2548 ทางตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจึงได้ขึ้นทะเบียนให้คิดเร็วขึ้น นับเป็นระยะเวลาถึง 7 เดือนเศษ ซึ่งเลยระยะเวลา 90 วันที่ยกกฎหมายกำหนดให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหน้าที่ภายในกำหนดนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง และเมื่อนับระยะเวลาภายหลังจากครบ 90 วันที่ยกกฎหมายบัญญัติให้หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหน้าที่ไปจนถึงกลางเดือนเมษายน 2548 ที่ทางตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้ขึ้นทะเบียนให้คิดเร็วเป็นเจ้าหน้าที่รับอนุญาตนั้นเป็นระยะเวลาถึง 4 เดือนเศษ จึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร แต่ค่าเสียหายที่คิดเร็วได้ขอให้ทางตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยชดเชยให้นั้น เป็นการคาดการณ์ในอนาคต ซึ่งไม่แน่นอนว่า คิดเร็วจะได้รับรายได้ดังกล่าวจริงเมื่อได้ขึ้นทะเบียนเป็นเจ้าหน้าที่รับอนุญาตแล้ว เพราะเมื่อคำนวณรายได้ที่ได้รับจากบริษัทมิโฮสารก่อนที่จะได้ขึ้นทะเบียนกับภายหลังที่ได้ขึ้นทะเบียนแล้วรายรับไม่ต่างกันเพราะได้รับเงินเดือนๆ ละ 15,000 บาทเท่าเดิม และจากค่านายหน้าจากมูลค่าซื้อขายหลักทรัพย์ร้อยละ 27.5 ของค่าธรรมเนียมการซื้อขายหลักทรัพย์ ซึ่งขึ้นอยู่กับกำกับการซื้อขายหลักทรัพย์ในแต่ละเดือน เพียงแต่ตอนที่ยังไม่ได้ขึ้นทะเบียนนั้น คิดเร็วไม่สามารถส่งคำสั่งซื้อขายหลักทรัพย์ของลูกค้าในระบบการซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์ได้ทันที แต่ต้องส่งคำสั่งซื้อขายผ่านพนักงานอื่นของบริษัทที่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นเจ้าหน้าที่รับอนุญาตแล้ว จึงทำให้ปฏิบัติหน้าที่ไม่คล่องตัว ส่งผลต่อความเชื่อมั่นของ

ลูกค้าที่จะใช้บริการจากคิดเร็ว จึงถือได้ว่าเป็นการกระทำละเมิดต่อคิดเร็วทำให้ได้รับความเสียหายจากการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ศาลปกครองชั้นต้นจึงพิพากษาให้ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยชำระเงินจำนวน 40,000 บาทให้แก่นายคิดเร็วพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีนับจากวันที่ยื่นฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ภายในกำหนด 30 วันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด

เมื่อได้รับทราบคำพิพากษาแล้วทั้งคิดเร็วและตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ต่างก็ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด โดยคิดเร็วอุทธรณ์ว่าระยะเวลาในการดำเนินการขึ้นทะเบียนเจ้าหน้าที่รับอนุญาตต้องใช้เวลา 3-7 วัน ตามแนวทางปฏิบัติของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ดังนั้นการที่ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยไม่ขึ้นทะเบียนให้ตนเป็นเจ้าหน้าที่รับอนุญาต จึงทำให้ลูกค้าไม่เชื่อมั่นและไม่ใช้บริการกับตน ทำให้สูญเสียรายได้จากค่านายหน้าในการซื้อขายเฉลี่ยเดือนละ 200,000 บาท นับตั้งแต่วันที่ยื่นขอขึ้นทะเบียนจนถึงวันที่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นเจ้าหน้าที่รับอนุญาตนับได้เป็นเวลา 8 เดือนเศษ จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ทางตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยชดเชยค่าเสียหายจำนวน 600,000 บาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ และให้ชำระค่าเสียหายเดือนละ 200,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนถึงวันที่ได้รับการขึ้นทะเบียนให้แก่ตน

ส่วนทางตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยก็ได้ยื่นอุทธรณ์ว่าในการตรวจสอบคิดเร็วที่ได้กระทำไปนั้นเป็นไปตามแนวทางปฏิบัติที่ดีของพนักงานด้านธุรกิจนายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ จึงเป็นหน้าที่ที่สามารถกระทำได้ไม่ถือว่าการสร้างภาระเกินสมควรสำหรับค่าเสียหายที่คิดเร็วขอให้ชดเชยนั้น ในความเป็นจริงแม้คิดเร็วจะยังไม่ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นเจ้าหน้าที่รับอนุญาต แต่ก็ยังคงได้รับเงินเดือนและค่านายหน้าเหมือนเดิม การอ้างถึงความไม่คล่องตัวและความไม่เชื่อมั่นของลูกค้าเป็นความเสียหายที่ไม่ได้เกิดขึ้นจริง จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดกลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ยกฟ้องคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า เมื่อตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยได้รับหนังสือขอจดทะเบียนเป็นเจ้าหน้าที่รับอนุญาตเมื่อเดือนกันยายนแล้ว จึงเป็นกรณีที่คิดเร็วได้ยื่นเรื่องขอให้ปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

พ.ศ.2535 แต่เมื่อไม่ได้กำหนดระยะเวลาในการพิจารณาคำขอ ขึ้นทะเบียนในพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงต้องพิจารณาคำขอขึ้นทะเบียนภายในระยะเวลาอันสมควร ซึ่งระยะเวลาอันสมควรนั้นเทียบเคียงได้กับการที่ยื่นเรื่องขอให้เจ้าหน้าที่ของรัฐดำเนินการแล้วไม่ได้คำตอบอันสมควรภายในระยะเวลา 90 วัน ดังนั้นคำอุทธรณ์ของคิดเร็วที่ว่าใช้เวลาในการขึ้นทะเบียนเพียง 3 - 7 วันนั้นจึงฟังไม่ขึ้น และระยะเวลาในการพิจารณาคำขอขึ้นทะเบียนคิดเร็วของตลาดหลักทรัพย์นั้น ใช้เวลาถึง 7 เดือนเศษ ถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร ทำให้คิดเร็วได้รับความเดือดร้อนจากการกระทำดังกล่าว ถือเป็นการกระทำละเมิดต่อคิดเร็ว และเมื่อเทียบรายได้ก่อนและหลังการขึ้นทะเบียนเป็นเจ้าหน้าที่รับอนุญาตแล้วไม่แตกต่างกัน ค่าเสียหายที่คิดเร็วขอให้ชดใช้จึงเป็นเพียงการคาดคะเน แต่ในระหว่างที่รอการขึ้นทะเบียนนั้น การปฏิบัติหน้าที่ของคิดเร็วเกิดความไม่คล่องตัว จึงเป็นเหตุให้รายได้หายไปพอสมควร จึงพิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยชดใช้ค่าเสียหายให้คิดเร็วเดือนละ 30,000 บาทเป็นเวลา 4 เดือน รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 120,000 บาทพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จภายใน 30 วันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด

เรื่องนี้ก็คงจะเป็นบทเรียนให้กับหลายๆ หน่วยงานได้เป็นอย่างดี ว่าถึงจะทำงานด้วยความรอบคอบ ระมัดระวังแล้ว ก็ต้องอยู่ภายในระยะเวลาอันสมควร ถ้าทำได้อย่างนั้นแล้ว งานก็ไม่เสียหาย ผลประโยชน์ส่วนรวมก็อยู่ดี คนที่รอก็แฮปปี้ที่ไม่ต้องรอนาน ทีนี้ก็ลงเอยด้วยดีกันทุกฝ่ายนะครับ...

สถานีที่ ๑

“
ทำของหลวงพัง
ขณะทำงาน...ใครจ่าย
”

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.311/2553

ท่าของหลวงพึงขณะทำงาน...ใครจ่าย

เห็นชื่อเรื่องแล้วบรรดาเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐทั้งหลายคงสนใจใคร่รู้กันเป็นอย่างยิ่ง เพราะเรื่องนี้จะเป็นเรื่องใกล้ตัวที่หลายคนสงสัยอยู่ว่า ถ้าเกิดวันหนึ่งเรากำลังปฏิบัติงานอยู่แล้วจู่ๆ ทรัพย์สินทางราชการที่เรากำลังใช้อยู่ันเกิดเสียหายขึ้นมาแล้วใครจะรับผิดชอบ เราริหลวง... สถานีคดีปกครองตอนนี้มีคำตอบรอคุณอยู่ เราไปฟังเฉลยพร้อมๆ กันเลยดีกว่า

นายเที่ยงธรรม ผู้พิพากษาหนุ่มได้ไปดำรงตำแหน่งที่ศาลจังหวัดแห่งหนึ่ง แต่ศาลที่นายเที่ยงธรรม ทำงานอยู่นั้นไม่มีบ้านพักของทางราชการจัดไว้ให้เนื่องจากค่าเช่าที่พักมีราคาสูงมาก และเพื่อยุว่าจังหวัดนั้นอยู่ไม่ไกลจากภูมิลำเนาที่นายเที่ยงธรรมพักอาศัยอยู่ นายเที่ยงธรรมจึงไปทำงานแบบเช่าไปเย็นกลับแทนเพราะเสียค่าใช้จ่ายถูกกว่า ถือเป็นการช่วยหลวงไปในตัว เวลาผ่านไปหลายเดือนเหตุการณ์ก็ดำเนินไปตามปกติ จนกระทั่งเช้าวันหนึ่งนายเที่ยงธรรมขับรถประจำตำแหน่งไปทำงาน แต่ระหว่างทางได้เกิดอุบัติเหตุชนกับเหล็กกั้นสะพานพลิกคว่ำตกไปในคลอง ทำให้รถยนต์ที่ขับไปนั้นได้รับความเสียหายเป็นอย่างมาก ทางสำนักงานศาลยุติธรรมจึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบละเมิดมาสอบสวนเรื่องนี้ โดยทางคณะกรรมการฯ มีความเห็นว่า นายเที่ยงธรรมปฏิบัติหน้าที่ในขณะที่เกิดอุบัติเหตุ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเหตุสุดวิสัย ที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ล่วงหน้า จึงไม่จำเป็นต้องรับผิดชอบค่าเสียหายที่เกิดขึ้นกับรถยนต์ประจำตำแหน่งซึ่งเป็นทรัพย์สินของทางราชการ แต่ทางกรมบัญชีกลาง ได้ทำหนังสือ

ถึงสำนักงานศาลยุติธรรมว่าการที่นายเที่ยงธรรม ขัชรภพประจำตำแหน่งไปทำงานนั้น เป็นเพียงการใช้รถประจำตำแหน่งตามระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วย ราชการ พ.ศ.2544 ที่กำหนดสิทธิในการใช้รถประจำตำแหน่งเท่านั้น ไม่ถือว่าเป็นการ ปฏิบัติหน้าที่ ดังนั้นจึงต้องชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้นทั้งหมดหลังจากหักค่าเสื่อมราคาของ ทรัพย์สินแล้ว ทางสำนักงานศาลยุติธรรมจึงได้มีหนังสือแจ้งไปยังนายเที่ยงธรรมให้ชดเชย ค่าเสียหายเป็นจำนวนเงิน 658,437.50 บาท ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้ง

นายเที่ยงธรรมเมื่อได้รับหนังสือดังกล่าวก็ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งนั้นต่อสำนักงาน ศาลยุติธรรม แต่ได้รับหนังสือแจ้งกลับมว่าไม่สามารถรับเรื่องอุทธรณ์ไว้ได้ เนื่องจากว่า ได้ส่งเรื่องดังกล่าวให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการทางศาลแล้ว นายเที่ยงธรรมเห็นว่า การใช้รถประจำตำแหน่งของตนนั้นถือเป็นการใช้ในหน้าที่ จึงไม่จำเป็นที่จะต้องรับผิดชอบ ค่าเสียหายที่เกิดขึ้น อีกทั้งอุบัติเหตุในครั้งนี้เป็นเพราะสภาพรถยนต์ที่เสื่อมสภาพเองไม่ได้ เกิดจากความประมาทของตน จึงนำเรื่องมาฟ้องต่อศาลปกครองขอให้มีการสั่งให้เพิกถอน ผลการพิจารณาความรับผิดชอบของกรมบัญชีกลางและกระทรวงการคลัง และ หนังสือที่สำนักงานศาลยุติธรรมให้ตนชดเชยค่าเสียหายที่เกิดขึ้น

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามระเบียบคณะกรรมการบริหาร ศาลยุติธรรม ว่าด้วยราชการ พ.ศ.2544 ซึ่งกำหนดว่า รถประจำตำแหน่งให้ใช้ในการ ปฏิบัติราชการในตำแหน่งหน้าที่หรือฐานะที่ดำรงนั้น รวมตลอดถึงการใช้เพื่อเดินทางไปกลับ ระหว่างที่พักและสถานที่ปฏิบัติราชการ ดังนั้นการที่นายเที่ยงธรรมขับรถยนต์ประจำ ตำแหน่งออกจากที่พักเพื่อเดินทางไปปฏิบัติงาน จึงถือเป็นการกระทำการปฏิบัติหน้าที่ และจากการให้ถ้อยคำของพยานในที่เกิดเหตุได้ความว่า ขัชรภพตามหลังนายเที่ยงธรรม มาในอัตราความเร็วใกล้เคียงกันซึ่งไม่เกินอัตราความเร็วที่กฎหมายกำหนดบนเส้นทาง ดังกล่าว และก่อนเกิดเหตุรถยนต์ของนายเที่ยงธรรมได้มีอาการส่ายไปมา ก่อนจะเสียหลัก ชนกับเหล็กกั้นราวสะพานพลิกคว่ำตกลงไป และเมื่อตรวจสอบสภาพรถยนต์ในที่เกิดเหตุ แล้วพบว่าปลายหนวดกึ่งด้านที่ยึดกับแกนหม้อลมมีคราบสนิมจำนวนมากอยู่รอบรอยฉีกขาด จึงสันนิษฐานว่ามีรอยร้าวอยู่ก่อนแล้วจึงทำให้เกิดคราบสนิมได้ และโดยปกติขณะรถแล่น จะมีแรงกระเทือนมาถึงหนวดกึ่งที่ยึดล้ออยู่ตลอดเวลา หากหนวดกึ่งที่ยึดล้อหลุดหรือ

ฉีกขาดจะทำให้มุมมองศาลเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ล้าแกว่งและรุดเสียการทรงตัวได้ ประกอบกับนายเที่ยงธรรมเพิ่งได้นำรถเข้าตรวจเช็คตามระยะเวลากับศูนย์บริการเมื่อไม่นานมานี้ แต่ก็ไม่พบถึงความผิดปกติแต่อย่างใด ดังนั้นนายเที่ยงธรรมจึงไม่อาจรู้ได้ว่ารถยนต์มีความชำรุดบกพร่องหรือไม่ อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจึงไม่ได้เกิดจากความประมาทของนายเที่ยงธรรม แต่เกิดจากสภาพของตัวรถเอง **ดังนั้นศาลจึงพิพากษาให้เพิกถอนคำสั่งของสำนักงานศาลยุติธรรมที่ให้ชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 658,437.50 บาท โดยให้มีผลย้อนหลังไปนับแต่วันออกคำสั่ง**

สำนักงานศาลยุติธรรมยื่นอุทธรณ์ว่าในวันเกิดเหตุนายเที่ยงธรรมได้แวะส่งบุตรที่โรงเรียนและรับประทานอาหารเช้าที่จุดพักรถบริเวณมอเตอร์เวย์ หลังจากออกจากจุดพักรถแล้วจึงประสบอุบัติเหตุ จึงถือได้ว่าเป็นการกระทำในชีวิตประจำวันส่วนตัว มิใช่เป็นการเดินทางไปปฏิบัติราชการ และการที่นายเที่ยงธรรมใช้รถประจำตำแหน่งเพื่อเดินทางไปกลับระหว่างที่พักและที่ทำงาน เป็นการใช้รถประจำตำแหน่งตามสิทธิในการใช้รถประจำตำแหน่งตามระเบียบคณะกรรมการบริหารศาลยุติธรรมว่าด้วยรถราชการ พ.ศ.2544 เท่านั้น และก่อนเกิดเหตุได้มีการนำรถดังกล่าวไปตรวจสภาพช่วงล่างกับศูนย์บริการซึ่งเป็นผู้ประกอบการอาชีพและมีความชำนาญในเรื่องรถยนต์ซึ่งไม่พบสิ่งผิดปกติแต่อย่างใด ความเสียหายที่เกิดขึ้นจึงไม่ได้เกิดจากสภาพของรถยนต์ และเมื่อรถประจำตำแหน่งของนายเที่ยงธรรมซึ่งเป็นทรัพย์สินของทางราชการได้รับความเสียหาย ซึ่งถือว่าไม่ได้เป็นการใช้รถดังกล่าวในการปฏิบัติหน้าที่ นายเที่ยงธรรมจึงต้องชดใช้ค่าเสียหายอันเกิดจากการกระทำละเมิด จำนวน 658,437.50 บาท จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า นายเที่ยงธรรมใช้บ้านพักซึ่งอยู่ในจังหวัดใกล้เคียงเป็นที่อาศัย เนื่องจากที่ทำงานไม่มีบ้านพักของทางราชการจัดไว้เพราะค่าเช่าที่พักมีราคาสูง เป็นภาระด้านค่าใช้จ่าย จึงถือเป็นความจำเป็นที่ต้องเดินทางไปกลับเป็นประจำทุกวันและเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่า การที่นายเที่ยงธรรมได้ขับรถยนต์ประจำตำแหน่งเพื่อเดินทางไปทำงาน และระหว่างทางได้แวะส่งบุตรที่โรงเรียนและรับประทานอาหารเช้าที่จุดพักรถบริเวณมอเตอร์เวย์ เมื่อออกจากจุดพักรถแล้วได้ประสบอุบัติเหตุชนกับ

เหล็กกั้นราวสะพานพลิกคว่ำตกลงไปในคลอง รถยนต์ได้รับความเสียหาย เมื่อพิจารณา ถ้อยคำของพยานและการพิสูจน์ร่องรอยอุบัติเหตุ รวมทั้งผลการตรวจสอบสภาพรถของ ศูนย์บริการก่อนเกิดเหตุ ก็สรุปไม่ได้ว่า นายเที่ยงธรรมขับรถโดยประมาทหรือใช้ความเร็วสูง แต่อย่างใด หรืออุบัติเหตุดังกล่าวเกิดจากความบกพร่องของอุปกรณ์ภายในรถยนต์ เพียงแต่ พบร่องรอยความบกพร่องในชิ้นส่วนของรถยนต์ที่มีสนิมจับอยู่โดยรอบและฉีกขาด ดังนั้น จึงเชื่อได้ว่าอุบัติเหตุดังกล่าวเกิดจากความบกพร่องของชิ้นส่วนรถยนต์อันเป็นเหตุสุดวิสัย ไม่ได้เกิดจากความประมาทเลินเล่อแต่อย่างใด การกระทำละเมิดของนายเที่ยงธรรมในครั้งนี้ ถือเป็นการกระทำที่อยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นถือเป็นเหตุสุดวิสัย ซึ่งไม่อาจคาดการณ์ได้ล่วงหน้า นายเที่ยงธรรมจึงไม่ต้องรับผิดชอบในผลแห่งการละเมิดครั้งนี้ ดังนั้นการที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาเพิกถอนคำสั่งของสำนักงานศาลยุติธรรม ที่สั่งให้นายเที่ยงธรรมชดใช้ค่าเสียหายจำนวน 658,437.50 บาท โดยมีผลย้อนหลัง ไปตั้งแต่วันออกคำสั่งนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย จึงพิพากษายืนตาม คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ของๆใคร ใครก็ต้องรัก ต้องหวง ไม่อยากให้พังเสียหาย ไม่ว่าจะเป็นของส่วนตัว หรือของทางราชการ ยิ่งถ้าเป็นทรัพย์สินของทางราชการแล้ว ก็ยิ่งต้องช่วยกัน ระมัดระวังในการใช้สอยให้มากยิ่งขึ้นเป็นเท่าตัว จะได้ไม่ต้องร่นขวัญชั้นโรงชั้นศาล เหมือนนายเที่ยงธรรม...

สถานีที่ 10

“
ไม่เหมือน ไม่ใช่ ไม่เอา
”

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.63/2552

ไม่เหมือน ไม่ใช่ ไม่เอา

สมศรีสาวใหญ่วัยใกล้เกษียณ เห็นประกาศขายทอดตลาดที่ดินจำนวน 50 ไร่ พร้อมบ้านของกรมบังคับคดีติดอยู่ที่ธนาคารตอนไปฝากเงิน จึงได้ไปร่วมประมูลซื้อ กับเค้านด้วย กะว่าจะเก็บไว้เลี้ยงตัวเองตอนเกษียณอายุราชการ ในวันประมูลผลออกมาว่าสมศรีเป็นผู้ประมูลได้ในราคา 255,000 บาท ก็เลยทำสัญญาซื้อขายที่ดินดังกล่าว พร้อมวางมัดจำไว้ก่อน 20,000 บาท ส่วนเงินที่เหลืออยู่จะต้องไปจ่ายกับเจ้าพนักงานบังคับคดีภายใน 15 วัน นับจากวันที่ประมูลได้ ต่อมาสมศรีได้ยื่นคำขอขยายเวลาชำระเงิน ส่วนที่เหลืออยู่ ทางเจ้าพนักงานบังคับคดี ก็ได้มีคำสั่งอนุญาตให้ขยายเวลาการชำระเงิน ส่วนที่เหลือออกไปอีก 1 เดือน นับจากวันที่ยื่นคำขอ แต่ในระหว่างนั้น สมศรีรู้ข่าวจากเจ้าของที่ดินเก่าว่า ที่ดิน 50 ไร่ นั้น ได้ยกให้น้องสาวไปแล้ว 35 ไร่ สมศรีเห็นว่าที่ดิน น่าจะไปทับซ้อนกับของคนอื่น แถมตอนที่ไปตรวจสอบที่ดินตามตำแหน่งที่ตั้งในประกาศขายทอดตลาดนั้น แผนที่ระยะทางเขตติดต่อของที่ดินก็ไม่ตรงกับความเป็นจริง อีกทั้งบ้าน ก็ไม่มีอยู่จริงตามที่ประกาศขายทอดตลาดได้ระบุไว้ มีเพียงเสาวงอยู่พื้นที่ 5 ตันจึงทำหนังสือถึงเจ้าพนักงานบังคับคดีเพื่อขอยกเลิกสัญญาและขอคืนเงินมัดจำรวมทั้งค่าใช้จ่ายในการเดินทางมาประมูลซื้อขายที่ดินครั้งนี้เป็นจำนวนเงิน 25,000 บาท แต่เจ้าพนักงานบังคับคดี มีคำสั่งในคำร้องของสมศรีว่าได้ทำการขายที่ดินทอดตลาดโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงไม่สามารถคืนเงินมัดจำให้กับสมศรีได้ สมศรีเห็นว่ากรการจัดทำประกาศขายทอดตลาด ที่ดินผืนนี้ไม่ตรงกับสภาพที่แท้จริงของที่ดิน ทำให้สมศรีเข้าใจผิด เลยนำเรื่องมาฟ้อง

ศาลปกครองขอให้ยกเลิกสัญญาซื้อขายที่ดินฉบับนี้ และให้คืนเงิน 25,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันที่ทำสัญญาซื้อขายจนกว่าจะชำระทั้งหมดให้แก่ตน

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ประกาศขายทอดตลาดที่ระบุถึงที่ดินพร้อมบ้านไม้ชั้นเดียวและโกดังเก็บของนั้น เป็นการขายทอดตลาดของทรัพย์สินที่ยึดมาได้เป็นเวลา 16 ปีแล้ว ดังนั้นเมื่อมาดูสภาพปัจจุบันแล้วไม่ปรากฏบ้านและโรงเก็บของให้เห็น มีเพียงเสาบ้านที่วางอยู่ จึงถือได้ว่าเป็นบ้านและโกดังย่อมชำรุดไปตามกาลเวลา หรืออาจมีผู้รื้อถอนไม้บางส่วนไปใช้ประโยชน์ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการจัดทำประกาศขายทอดตลาดของเจ้าพนักงานบังคับคดี ส่วนระยะทางตามแผนที่ที่เจ้าพนักงานบังคับคดีทำขึ้นเพื่อให้ผู้ประมูลสามารถเข้าไปตรวจสอบที่ดินนั้น เป็นการทำขึ้นอย่างคร่าวๆ โดยประมาณการ ซึ่งอาจคลาดเคลื่อนไปบ้าง แต่ในระยะที่ตลาดเคลื่อนนั้นไม่ได้ทำให้ที่ดินที่ระบุในแผนที่และที่ดินที่นางสมศรีประมูลได้เป็นที่ดินคนละแปลงกัน จึงไม่ถือว่าประกาศดังกล่าวมีข้อบกพร่องเกี่ยวกับจำนวนเนื้อที่ ส่วนเรื่องที่ดินที่เจ้าของคนเก่าได้แจ้งว่ายกให้น้องสาว และในปัจจุบันเป็นที่ดินอีกแปลงบริเวณใกล้เคียงกัน ได้ตรวจสอบแล้วพบว่าที่ดินที่อ้างถึงนั้นมีการออกโฉนดก่อนโฉนดที่ดินที่นางสมศรีประมูลได้ จึงถือได้ว่าที่ดินที่อ้างถึงนั้นเป็นคนละแปลงกับที่ดินที่นางสมศรีประมูลได้ และได้ตรวจสอบเอกสารจากสำนักงานที่ดินแล้วเห็นว่าที่ดินที่ประกาศขายทอดตลาดมีเนื้อที่ 50 ไร่จริง จึงถือได้ว่าประกาศขายทอดตลาดที่ดินที่ทางกรมบังคับคดีทำขึ้นไม่มีข้อผิดพลาดเกี่ยวกับจำนวนที่ดิน **การกระทำของเจ้าพนักงานบังคับคดีจึงถือว่าไม่เป็นการละเมิดต่อนางสมศรีซึ่งทำให้กรมบังคับคดีในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดต้องรับผิดชอบค่าสินไหมทดแทนแต่อย่างใด ส่วนที่นางสมศรีขอให้ศาลยกเลิกสัญญาซื้อขายที่ดินดังกล่าว ถือเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับสัญญาซึ่งไม่ใช่สัญญาทางปกครอง จึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครอง ศาลปกครองชั้นต้นจึงพิพากษายกฟ้อง**

นางสมศรีแสนเสียดายเงินวางมัดจำที่ได้เก็บหอมรอมริบมาจากการทำงานและยังไม่ยอมแพ้เพราะเห็นว่าทางเจ้าพนักงานบังคับคดีมีความประมาทเลินเล่อในการออกประกาศขายทอดตลาดโดยไม่ตรวจสอบถึงสภาพความเป็นจริงก่อน จนเป็นเหตุให้ตนเข้าใจผิดในที่ดินนั้น จึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุด เพื่อทวงสิทธิ์ของตนคืนอีกครั้ง

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า การบังคับคดีตามคำสั่งศาล ได้กำหนดกรอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการบังคับคดีไว้ว่า ก่อนไปทำการยึดทรัพย์ ให้เจ้าพนักงานบังคับคดีทำความเข้าใจให้แก่ซัดถึงทรัพย์สินที่จะเข้าทำการยึดว่าเป็นของใคร เป็นสิ่งใด และมีจำนวนเท่าใด และถ้าเป็นที่ดินให้เจ้าพนักงานบังคับคดีต้องทำการรังวัดเสียก่อน จึงเห็นได้ว่าตามระเบียบดังกล่าวได้กำหนดให้เจ้าพนักงานบังคับคดีต้องตรวจสอบความถูกต้องของทรัพย์สินที่จะยึดทั้งก่อนและในขณะที่ทำการยึด แต่เมื่อเจ้าพนักงานบังคับคดีนำแผนที่สังเขปที่ตั้งที่ดิน ซึ่งมีข้อบกพร่องเรื่องสภาพที่ดิน ที่ตั้งของที่ดิน และจำนวนเนื้อที่ที่ดินมาแนบกับประกาศขายทอดตลาดที่ดิน เป็นเหตุให้นางสมศรีซึ่งเห็นประกาศขายทอดตลาดและแผนที่โดยสังเขปเข้าใจผิด และเข้าประมูลราคาจนประมูลซื้อได้ แต่เมื่อได้ไปตรวจสอบสภาพที่ดินและเนื้อที่ไม่ตรงตามความเป็นจริง จึงถือว่าไม่ตรงกับเจตนาของนางสมศรีที่เข้าประมูลซื้อ แม้วางสมศรีจะประมาณเงินแล้วไม่ได้ตรวจสอบรายละเอียดเกี่ยวกับที่ดินและสิ่งก่อสร้างที่จะซื้อก่อน แต่ความน่าเชื่อถือต่อรายละเอียดในประกาศขายทอดตลาดที่จัดทำขึ้นโดยพนักงานบังคับคดีย่อมมีน้ำหนักถึงความถูกต้องมากกว่า ดังนั้นจึงถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาณเงินแล้วก่อให้เกิดความเสียหายแก่นางสมศรี และในส่วนเรื่องเงินมัดจำจำนวน 20,000 บาทที่นางสมศรีถูกริบไป และค่าใช้จ่ายในการเดินทางจำนวน 5,000 บาท ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นด้วย

จึงพิพากษากลับให้กรมบังคับคดีชดเชยค่าเสียหายแก่นางสมศรีเป็นจำนวนเงิน 25,000 บาท พร้อมอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่เข้าประมูลซื้อที่ดิน จนกว่าจะชำระเสร็จ และคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่นางสมศรี

สมศรีได้ฟังคำพิพากษาแล้วรู้สึกดีใจอย่างที่สุดที่ไม่ต้องสูญเสียเงินทองที่เก็บหอมรอมริบมา พร้อมทั้งตั้งปณิธานต่อตัวเองอย่างแน่วแน่ว่า คราวหน้าก่อนจะตัดสินใจประมูลซื้อของสิ่งใด จะเข้าตรวจสอบของจริงก่อนทุกครั้ง จะได้ไม่ต้องเสียเวลามาขึ้นโรงขึ้นศาลให้ใจตุ้มๆ ต่อมๆ เหมือนอย่างคราวนี้อีกเป็นแน่แท้...

สถานีที่ 11

“

รื้อถอนอาคาร ถ้ามก่อนไหม?

”

เที่ยงเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.552/2551

รื้อถอนอาคาร ถากก่อนไหม?

สุขสราน หนุ่มหล่อผิวเข้ม ความรักกำลังสูงงอมกับแฟนสาว เลยคิดจะปรับปรุงบ้านเป็นเรือนหอรัก ยังไม่ทันได้ลงมือทำอะไร วันหนึ่งหลังกลับจากทำงานเห็นคำสั่งให้รื้อถอนบ้านของตนภายใน 45 วัน แม่ไว้ที่ประตูรั้วบ้าน อ่านจบเข้าแทบทรุด บ้านที่อยู่มานานกว่า 20 ปี กำลังจะโดนรื้อ เดินไปสอบถามเพื่อนบ้านในละแวกเดียวกัน ก็เห็นว่าโดนให้รื้อเหมือนกันหมด เลยปรึกษาหารือกันว่าจะยื่นอุทธรณ์คำสั่งให้รื้อบ้านดังกล่าวกับเทศบาลเมืองที่ตนอาศัยอยู่

คำสั่งให้รื้อบ้านลงวันที่ 30 มิถุนายน 2547 แต่สุขสรานไปยื่นหนังสืออุทธรณ์ลงวันที่ 3 ธันวาคม 2547 และถือเป็นรายสุดท้ายที่ยื่นเรื่องอุทธรณ์ในละแวกนั้น ในระหว่างที่เรื่องดังกล่าวอยู่ในระหว่างการพิจารณาอุทธรณ์ เข้าวันที่ 4 มกราคม 2548 เจ้าหน้าที่เทศบาลเมืองก็เข้ามารื้อกระเบื้องหลังคาบ้าน รื้อโครงหลังคาเหล็กและกระเบื้องหลังคาโรงเก็บของของสุขสรานออก ดีว่าสุขสรานกลับบ้านมาเห็นทันและนำหลักฐานมาชี้แจงว่าเรื่องยังอยู่ในระหว่างการอุทธรณ์ จึงทำให้รื้อไปได้แค่บางส่วน สุขสรานเห็นทำจะไม่ได้การ จึงนำเรื่องนี้มายื่นฟ้องต่อศาลปกครองให้มีคำสั่งให้เทศบาลเมืองชดใช้ค่าเสียหาย พร้อมทั้งดอกเบี้ยจากการรื้อบ้านเป็นจำนวน 48,360 บาท และขอให้ศาลมีคำสั่งให้เทศบาลเมืองระงับการรื้อบ้านของตนไว้เป็นการชั่วคราวก่อนจนกว่าศาลจะมีคำพิพากษา

ศาลปกครองชั้นต้นไต่สวนชาวบ้านทุกคนที่ได้รับคำสั่งให้รื้อถอนอาคารเช่นเดียวกับนายสุขสราน สรุปความได้ว่าคำสั่งรื้อถอนอาคารที่เทศบาลเมืองนำไปติดหน้าบ้านของ

นายสุขสรายุและชาวบ้านในละแวกนั้นเป็นคำสั่งที่ไม่ได้มีการแจ้งเตือนสิทธิในการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว และมีเจ้าหน้าที่ของทางเทศบาลเมืองเข้าไปรื้อถอนบ้านของนายสุขสรายุจริงทางด้านเจ้าหน้าที่ของเทศบาลเมืองก็ยอมรับว่าได้เข้ารื้อถอนบ้านของนายสุขสรายุจริง แต่เมื่อได้เห็นคำสั่งรื้อถอนอาคารที่นายสุขสรายุนำมาให้ความเห็นว่าไม่ได้มีการแจ้งถึงสิทธิอุทธรณ์จึงระงับการรื้อถอนอาคารดังกล่าวไว้ก่อน ส่วนทางเทศบาลเมืองได้ให้การว่าคำสั่งรื้อถอนอาคารที่นำไปปิดบ้านเรือนในละแวกนั้น ด้านหลังของคำสั่งมีข้อความที่เป็นการแจ้งสิทธิอุทธรณ์ และเมื่อนายสุขสรายุนำเรื่องมาอุทธรณ์คำสั่งเมื่อเดือนธันวาคม ถือเป็นการเลยกำหนดระยะเวลาการอุทธรณ์ จึงไม่ได้ส่งคำอุทธรณ์ของนายสุขสรายุไปให้คณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ทำการพิจารณา ดังนั้นการที่เข้าทำการรื้อถอนบ้านของนายสุขสรายุจึงเป็นการกระทำที่ขัดด้วยกฎหมาย

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อพิเคราะห์จากพยานหลักฐานและถ้อยคำพยาน ทำให้เชื่อได้ว่าคำสั่งรื้อถอนอาคารของเทศบาลเมืองที่นำไปปิดในละแวกบ้านนายสุขสรายุนั้น ไม่มีข้อความที่เป็นการแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์ จึงเป็นเหตุให้ระยะเวลาอุทธรณ์ตามมาตรา 52 แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 ที่กำหนดไว้ 30 วัน ต้องขยายเป็น 1 ปี นับแต่วันที่รับคำสั่งตามมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ.2539 ดังนั้น การที่นายสุขสรายุนำอุทธรณ์เมื่อเดือนธันวาคมนี้ จึงยังถือว่าอยู่ในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด ซึ่งเทศบาลเมืองจะต้องจัดส่งคำอุทธรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้องไปยังคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ภายใน 10 วันนับแต่ได้รับอุทธรณ์ และคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์จะต้องมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ดังกล่าวภายใน 60 วัน นับแต่วันที่รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยนั้นเป็นหนังสือไปยังนายสุขสรายุและเทศบาลเมือง ซึ่งในระหว่างอุทธรณ์ห้ามมิให้กระทำการใดกับอาคารนั้น เว้นแต่อาคารดังกล่าวจะเป็นอันตรายต่อบุคคลหรือทรัพย์สินของผู้อื่นที่ไม่อาจรอได้ แต่ไม่ปรากฏว่าบ้านของนายสุขสรายุจะมีลักษณะที่เป็นอันตรายดังกล่าว การที่เจ้าหน้าที่ของเทศบาลเมืองเข้ารื้อบ้านนายสุขสรายุจึงเป็นการปฏิบัติหน้าที่อันเกิดจากการวินิจฉัยสั่งการผิดพลาด และเป็นการกระทำที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ทำให้เสียหายแก่ทรัพย์สินผู้อื่น **ถือเป็นการกระทำละเมิดและต้องชดเชยค่าเสียหายต่อนายสุขสรายุ เป็นจำนวนเงิน 30,460 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีนับจาก**

วันฟ้องจนถึงวันที่ชำระเสร็จสิ้น โดยให้ชำระภายใน 30 วันนับแต่คดีถึงที่สุด และคืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนแห่งการชนะคดีให้แก่นายสุขสรายุ และให้คำสั่งบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาลิ้นผลไปนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

เทศบาลเมืองยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดว่า บ้านของนายสุขสรายุตั้งอยู่บริเวณทางสาธารณประโยชน์ ซึ่งทางเทศบาลเมืองมีความจำเป็นที่จะต้องส่งมอบพื้นที่ดังกล่าวให้แก่ผู้รับเหมาก่อสร้างเพื่อนำไปก่อสร้างปรับปรุงผิวจราจร เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนใช้ประโยชน์ในการสัญจรร่วมกัน หากไม่เข้าทำการรื้อบ้านนายสุขสรายุจะส่งผลให้โครงการไม่สามารถดำเนินการไปได้ และไม่เสร็จตามกำหนดและทำให้ทางเทศบาลถูกฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจากผู้รับเหมาก่อสร้างได้ จึงถือว่าเหตุนี้เป็นกรณีที่ไม่สามารถรอได้ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาคืนคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นให้ยกฟ้องคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ถึงพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ.2522 มาตรา 40 จะบัญญัติว่าให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจในการออกคำสั่งให้เจ้าของอาคารรื้อถอนอาคารภายในระยะเวลา ที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่า 30 วัน และหากเจ้าของอาคารไม่กระทำตาม เจ้าพนักงานท้องถิ่นสามารถเข้าทำการรื้อถอนได้เอง แต่หากเจ้าของอาคารได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ในระหว่างการอุทธรณ์นั้นห้ามมิให้ทำการใดๆ ต่ออาคารดังกล่าว เว้นแต่จะเป็นอันตรายต่อบุคคลและทรัพย์สินของผู้อื่นที่ไม่อาจรอได้ ซึ่งอาคารที่มีลักษณะซึ่งไม่อาจรอได้นั้น หมายถึง อาคารที่มีการก่อสร้างไม่มั่นคง แข็งแรง หรือมีปัญหาเกี่ยวกับความปลอดภัยจากอัคคีภัย ปัญหาด้านสาธารณสุข ด้านสิ่งแวดล้อม การผังเมือง การสถาปัตยกรรม และการอำนวยความสะดวกแก่การจราจรโดยตรง ดังนั้นคำอุทธรณ์ของเทศบาลเมืองที่บอกว่าหากไม่ทำการรื้อบ้านนายสุขสรายุออกไปอาจทำให้เทศบาลเมืองถูกฟ้องเรียกค่าเสียหายจากผู้รับเหมาก่อสร้าง จึงฟังไม่ขึ้น และการที่เจ้าหน้าที่ของเทศบาลเมืองเข้าไปรื้อบ้านของนายสุขสรายุจนทำให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สิน ถือเป็นกรกระทำละเมิดแก่นายสุขสรายุ ทางเทศบาลเมืองในฐานะหน่วยงานของรัฐจึงต้องรับผิดชอบค่าเสียหายแก่นายสุขสรายุ ตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 ซึ่งค่าเสียหายที่ศาลปกครองชั้นต้นได้พิพากษาให้ทั้งสองฝ่าย

มิได้คัดค้านในจำนวนเงิน จึงเห็นว่าเป็นที่ยุติในเรื่องนั้น ดังนั้นการที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้เทศบาลเมืองชดใช้ค่าเสียหายให้แก่นายสุขสรานูเป็นจำนวนเงิน 30,460 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปีนับแต่วันฟ้องจนถึงวันชำระเสร็จ ภายใน 30 วัน นับแต่คดีถึงที่สุดและคืนค่าธรรมเนียมศาลตามส่วนแห่งการชนะคดีให้แก่ นายสุขสรานูนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย พิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้น

บ้านใคร ใครก็รัก ยิ่งได้มาเห็นบ้านที่สร้างมาจากน้ำพักน้ำแรงถูกรื้อไปต่อหน้าต่อตา ใครจะยอมอยู่เฉยๆ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม กฎหมายก็ยังเป็นกฎหมาย ถึงแม้ว่าบ้านจะรอดจากการถูกรื้อในครั้งนี้ เพราะเจ้าหน้าที่ทำผิดขั้นตอน แต่หากบ้านของนายสุขสรานูสร้างโดยรुकล้าที่สาธารณะจริงๆ ก็ต้องจัดการให้เรียบร้อย ถูกที่ถูกทางนะ สุขสรานู ...

สถานีที่ 12

“
สิ่งที่เรียกคืนมาไม่ได้
”

เทียบเคียงคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ.339/2552

สิ่งที่เรียกคืนมาไม่ได้

ถ้าคุณได้เคยทำอะไรที่ผิดพลาดไป แล้วคุณสามารถแก้ไขมันได้ทันที นั่นถือว่าเป็นโชคดีของคุณ แต่ถ้าคุณไม่สามารถที่จะแก้ไขความผิดพลาดนั้นได้ล่ะ ความสูญเสียที่เกิดขึ้นและผลที่ตามมานั้นใครจะเป็นผู้ที่ได้รับ...

สถานีนี้ขอนำเสนอเรื่องราวของสองพี่น้องซึ่งยังเป็นผ้าขาวที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ แต่ต้องมาสูญเสียบิดาบังเกิดเกล้าจากความประมาทของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ เรื่องราวจะเป็นเช่นไร ติดตามได้ ณ บัดนี้

เรื่องมีอยู่ว่าพ่อของเด็กหญิงไก่กับไข่ ได้ถูกจำคุกอยู่ที่เรือนจำสมิงสาเป็นเวลา 4 ปี เมื่อใกล้จะพ้นโทษ ในอีกไม่กี่เดือนภรรยาและลูกต่างก็รอคอยวันนั้นอย่างใจจดใจจ่อ เพื่อที่ครอบครัวจะได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันเสียที แต่จู่ๆ เมื่อกลางดึกคืนหนึ่งพ่อของเด็กหญิงทั้งสองกลับถูกนักโทษในเรือนนอนเดียวกันใช้มีดแทงตาย เมื่อทางครอบครัวได้ทราบข่าว นางสมสมรผู้เป็นภรรยาแทบล้มทั้งยืน ภาพครอบครัวพร้อมหน้าพร้อมตากันหายวับไปกับตา ปลงกับตัวเองว่าคงเป็นกรรมเก่าที่ทำให้เป็นแบบนี้ แต่เมื่อหันไปมองลูกน้อยทั้งสองที่ยังไม่รู้ชะตากรรมตัวเองว่าได้สูญเสียพ่อบังเกิดเกล้าไปแล้ว ผู้เป็นแม่จึงได้ฮึดสู้ลุกขึ้นมาเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่สายเลือดในอกของตน

นางสมสมรยื่นเรื่องฟ้องกรมราชทัณฑ์ในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรมของเด็กหญิงไก่กับไข่ ขอให้กรมราชทัณฑ์ชดเชยค่าเสียหายจากการที่เด็กหญิงทั้งสองขาดผู้อุปการะเลี้ยงดูในการศึกษาเล่าเรียนจนจบปริญญาตรี เดือนละ 5,000 บาท โดยเด็กหญิงไก่กำลังศึกษา

ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 คิดเป็นเวลา 10 ปี เป็นจำนวนเงิน 600,000 บาท และเด็กหญิงไข่มุกกำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาล 3 คิดเป็นเวลา 19 ปี เป็นจำนวนเงิน 1,140,000 บาท และค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับงานศพบิดาของเด็กหญิงทั้งสอง จำนวน 50,000 บาท รวมค่าเสียหายทั้งสิ้นเป็นจำนวนเงิน 1,790,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ทั้งสองคนประมาทเลินเล่อในการตรวจร่างกายและเครื่องนอนของผู้ต้องขังก่อนเข้าเรือนนอน เป็นเหตุให้พ่อของเด็กหญิงทั้งสองถูกนักโทษในเรือนนอนเดียวกันใช้มีดแทงเสียชีวิต ถือเป็นการละเลยต่อการปฏิบัติหน้าที่ เพราะหากถ้ามีการตรวจค้นโดยละเอียดแล้วก็จะพบอาวุธที่ลักลอบนำเข้าไปในเรือนนอน และสามารถป้องกันได้ทันทั่วทั้ง ดังนั้นคดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 และแม้ว่านางสมสมจะไม่ได้ไปยื่นเรื่องกับกรมราชทัณฑ์ให้ชดเชยค่าเสียหายก่อนตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 ก็ตาม แต่ก็มีสิทธิที่จะนำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองได้โดยตรง ดังนั้นเมื่อเด็กหญิงทั้งสองขาดคนที่จะอุปการะเลี้ยงดู ซึ่งสาเหตุนี้เป็นผลโดยตรงจากความประมาทเลินเล่อของเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ทั้งสอง ทางกรมราชทัณฑ์จึงต้องชดเชยค่าเสียหายให้ถึงแม้ว่าเด็กหญิงทั้งสองคนนั้นจะเป็นบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายตามคำสั่งศาลภายหลังการตายของบิดาแล้วก็ตาม โดยกำหนดค่าอุปการะแก่เด็กหญิงทั้งสองเดือนละ 3,000 บาท จนบรรลุนิติภาวะ ซึ่งหากจะเรียนต่อจนบรรลุนิติภาวะ เด็กหญิงไก่อต้องใช้เวลาเรียน 6 ปี และเด็กหญิงไข่มุกต้องใช้เวลาเรียน 14 ปี ดังนั้นศาลปกครองชั้นต้นจึงพิพากษาให้กรมราชทัณฑ์ชดเชยค่าเสียหายให้แก่เด็กหญิงไก่อ จำนวน 216,000 บาท และเด็กหญิงไข่มุก จำนวน 504,000 บาท และค่าปลงศพบิดาเป็นจำนวน 29,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยให้ชำระภายใน 30 วันนับแต่วันที่มีคำพิพากษา

กรมราชทัณฑ์ยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดว่าเรื่องนี้ไม่มีเหตุจำเป็นเร่งด่วน การที่นางสมสมรไม่ได้ยื่นคำขอต่อกรมราชทัณฑ์ให้พิจารณาก่อน แต่กลับนำเรื่องนี้มายื่นฟ้องต่อศาลปกครอง ถือเป็นการไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 ดังนั้นจึงยังไม่มีสิทธิที่จะนำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลจนกว่าจะได้ดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายดังกล่าวเสียก่อน สำหรับการที่เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ทั้งสองบกพร่องในการตรวจร่างกายและเครื่องนอนของผู้ต้องขังก่อนเข้าเรือนนอนเป็นเพียงการไม่ปฏิบัติตามกฎและระเบียบ ถือเป็นการผิดวินัยข้าราชการและเป็นการบกพร่องโดยบังเอิญ มิใช่เป็นการละเลยต่อหน้าที่แต่อย่างใด และเด็กหญิงทั้งสองพึงจะได้เป็นบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายตามคำสั่งศาลเมื่อบิดาได้ตายไปแล้ว ดังนั้นจึงไม่มีผลย้อนหลัง เด็กหญิงทั้งสองจึงไม่มีสิทธิที่จะเรียกค่าอุปการะเลี้ยงดูและค่าปลงศพจากกรมราชทัณฑ์ได้ จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดกลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า การให้สิทธิผู้เสียหายยื่นคำขอต่อหน่วยงานของรัฐให้พิจารณาชดเชยค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ตน ในกรณีเจ้าหน้าที่กระทำความผิดเนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.2539 นั้น เป็นเพียงทางเลือกเพื่อให้สามารถได้รับการเยียวยาความเสียหายจากหน่วยงานของรัฐได้รวดเร็วมากขึ้น มิใช่เจตนาให้หน่วยงานของรัฐพิจารณาตรวจสอบก่อนนำคดีไปสู่ศาล ดังนั้นแม้ว่านางสมสมรจะไม่ได้ยื่นเรื่องต่อกรมราชทัณฑ์ก่อน ก็มีสิทธิที่จะนำเรื่องนี้มาฟ้องต่อศาลปกครองได้ สำหรับการเป็นบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายของเด็กหญิงทั้งสองนั้นให้มีผลนับแต่วันที่เด็กเกิดตามพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ฉบับที่ 19) พ.ศ.2551 โดยจะอ้างเหตุแห่งการเสื่อมสิทธิในระหว่างเวลาที่เด็กเกิดจนถึงเวลาที่บิดามารดาสมรสกันหรือบิดาจดทะเบียนว่าเป็นบุตรหรือศาลพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นบุตรไม่ได้ และการที่เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ทั้งสองตรวจร่างกายและเครื่องนอนของผู้ต้องขังไม่ละเอียดรอบคอบ เป็นเหตุให้นักโทษลอบนำอาวุธเข้ามาในเรือนนอนและทำร้ายบิดาของเด็กหญิงทั้งสองจนเสียชีวิต ถือเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด และเป็นการกระทำความผิดต่อเด็กหญิงทั้งสอง

ให้ขาดผู้อุปการะเลี้ยงดู กรมราชทัณฑ์ในฐานะเป็นหน่วยงานต้นสังกัดจึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายในผลของการละเมิดนั้น เมื่อเด็กหญิงทั้งสองยังเป็นผู้เยาว์ ไม่มีรายได้หาเลี้ยงตนเอง การขาดบิดาย่อมส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตเป็นอย่างมาก การที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนดค่าปลงศพและค่าอุปการะเลี้ยงดูให้เด็กหญิงทั้งสองเดือนละ 3,000 บาท จนบรรลุนิติภาวะ ถือเป็นการเหมาะสมตามสมควรแล้ว จึงพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นที่ให้เด็กหญิงทั้งสองได้รับค่าอุปการะเลี้ยงดูจำนวน 216,000 บาท และ 504,000 บาท ตามลำดับ และค่าปลงศพจำนวน 29,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยให้ชำระภายใน 30 วันนับแต่วันที่มีคำพิพากษา

ในการที่จะลงมือทำอะไรก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นเพราะหน้าที่หรือไม่นั้น จะต้องทำด้วยความรอบคอบ และมีสติ เพราะบางครั้งสิ่งที่สูญเสียไปจากความผิดพลาดของเราก็ไม่สามารถที่จะเรียกคืนกลับมาได้ แน่نون... ไม่มีใครอยากที่จะทำพลาด พอๆ กับที่ไม่มีใครต้องการความสูญเสียนั่นเอง

สำนักงานศาลปกครองได้จัดทำข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับศาลปกครองและสำนักงานศาลปกครอง เพื่อให้บริการแก่ประชาชนผ่านระบบ Call Center (สายด่วนศาลปกครอง 1355 หรือ 0 2141 1111) โดยให้บริการข้อมูลข่าวสารต่างๆ ของศาลปกครองและสำนักงานศาลปกครองผ่านระบบเสียงอัตโนมัติ (IVR) และระบบโทรสารตอบกลับอัตโนมัติ (Fax) ตลอด 24 ชั่วโมง และให้บริการให้คำปรึกษาแนะนำและติดตามความเคลื่อนไหวคดีปกครองในวันและเวลาราชการ ดังนี้

กค 0	ติดต่อเจ้าหน้าที่ (จันทร์ - ศุกร์ เวลา 8.30 - 16.30 น.)		
กค 1	ความรู้เกี่ยวกับศาลปกครอง		
	กค 1	ศาลปกครองคืออะไร	
	กค 2	ประวัติศาลปกครอง	
	กค 3	โครงสร้างและเขตอำนาจของศาลปกครอง	
	กค 4	หน่วยธุรการของศาลปกครอง	
	กค 5	แผนกคดีสิ่งแวดล้อม	
กค 2	การฟ้องคดีต่อศาลปกครอง		
	กค 1	ลักษณะคดีที่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง	
		กค 1	คู่กรณี
		กค 2	ประเภทคดีปกครอง
	กค 2	ประเภทคดีปกครองที่อยู่ในอำนาจศาลปกครองชั้นต้น หรือศาลปกครองสูงสุด	
	กค 3	คดีที่ไม่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง	
	กค 4	เงื่อนไขในการฟ้องคดีปกครอง	
		กค 1	ผู้มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง
		กค 2	การดำเนินการแก้ไขความเดือดร้อน หรือเสียหายตามขั้นตอน หรือวิธีการที่กฎหมายกำหนด
		กค 3	การจัดทำคำฟ้องตามที่กฎหมายกำหนด
		กค 4	การยื่นคำฟ้องภายในระยะเวลาที่กำหนด
	กค 5	ค่าธรรมเนียมในการฟ้องคดีปกครอง	
	กค 6	วิธีการ และสถานที่ยื่นคำฟ้อง	
กค 3	การเตรียมพร้อมก่อนฟ้องคดี		
กค 4	ขั้นตอนและการพิจารณาคดีปกครอง		
	กค 1	ระบบวิธีพิจารณาคดีปกครอง	
	กค 2	ขั้นตอนการดำเนินคดีในศาลปกครอง	
		กค 1	การยื่นคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การและการยื่นคำให้การเพิ่มเติม
		กค 2	การแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม และกำหนดวันสิ้นสุดการแสวงหาข้อเท็จจริง
		กค 3	การนั่งพิจารณาคดี การอ่านคำพิพากษา หรือคำสั่งชี้ขาดคดีและผลของคำพิพากษา
		กค 4	การอุทธรณ์ การพิจารณาอุทธรณ์ในศาลปกครองสูงสุดและผลของคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด
	กค 3	การบังคับคดี	
กค 5	ตัวอย่างคดี		
	กค 1	คดีเกี่ยวกับการออกกฎ คำสั่ง หรือการกระทำทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย	
	กค 2	คดีเกี่ยวกับการละเลยต่อหน้าที่ หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้า	
	กค 3	คดีเกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือความรับผิดอย่างอื่นอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย	
	กค 4	คดีเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง	
	กค 5	คดีสิ่งแวดล้อม	
กค 6	คู่มือการใช้งาน Call Center ศาลปกครอง		
กค 7	ขอรับแบบฟอร์มทางเครื่องรับโทรสาร (FAX)		
	กค 1	แบบฟอร์มคำร้อง	
	กค 2	แบบฟอร์มคำให้การ	
	กค 3	แบบฟอร์มคำคัดค้านคำให้การ	
	กค 4	แบบฟอร์มคำให้การเพิ่มเติม	
	กค 5	แบบฟอร์มคำอุทธรณ์	
	กค 6	แบบฟอร์มคำแก้อุทธรณ์	
	กค 7	แบบฟอร์มคำร้อง/คำขอในเรื่องต่างๆ/ใบมอบอำนาจ/ใบมอบอำนาจ	

ศาลปกครองสูงสุด

ศาลปกครองกลางและสำนักงานศาลปกครอง

เลขที่ 120 หมู่ที่ 3 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร 10210

www.admincourt.go.th

www.youtube.com/user/acmcc2014